
Літературне об'єднання «Обрії»

ОБРІЇ

Збірка поезій та прози

Миргород

2016

ББК 84(4Укр)
О 23

Упорядник та редактор Грицай Л.І.

О 23 Обрії: вірші, проза / Літературне об'єднання «Обрії» –
Миргород: ТОВ Видавництво «Миргород», 2016. – 192 с.
ISBN 978-966-2060-94-2

«Обрії» – перша колективна збірка літературного об'єднання «Обрії», керівником та організатором якого є відома роменська поетеса Людмила Грицай. Ця книга – поетичний і прозовий творчий плід багатьох талановитих авторів Роменщини, результат їхньої натхненної праці над словом. Хоча роботи митців різні за тематикою та цільовим направленням (від патріотичних віршів до гумору), але кожен рядок цієї збірки є відголосом великої любові до своєї Батьківщини, свого роду, людей та всього оточуючого. Кожен автор має своє бачення і поезії, і прози, а також їхнього місця та ролі в суспільстві, виступаючи або як прихильник класичних норм, або як новатор, відстоюючи в сучасному творчому світі свої особисті переконання та ідеї. Книга буде цікавою для широкого кола читачів.

ББК 84(4Укр)

Літературно-художнє видання

Упорядник та редактор Грицай Л.І.

Обрії

збірка поезій та прози

Формат 60х84 1/16.

Ум. друк. арк.. 11,16

Тираж 100 прим. Зам. № 554

Видавець і виготовлювач

ТОВ Видавництво «Миргород».

37600, м. Миргород, вул. Кашинського, 21.

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи

ДК № 2255 від 09.08.2005

ISBN 978-966-2060-94-2 © Літературне об'єднання «Обрії» 2016

НАШІ «ОБРІЇ»

Для літературного об'єднання «Обрії» вихід у світ цієї книги – це перший, але впевнений крок до нових поетичних висот, це можливість більш широко познайомити читачів із творчим доробком талановитих авторів нашої квітучої Роменщини. До збірки увійшли твори як професійних митців, так і початківців, але кожна робота заслуговує на зірку увагу любителів слова.

Літературне об'єднання «Обрії» було створене 2014 року за ініціативи начальника відділу культури Тетяни Іванівни Баляби при міській бібліотеці для дорослих ім. Б.Д. Антоненка-Давидовича. Його організатором і керівником стала роменська поетеса Людмила Грицай, яка поставила за мету створити такий творчий колектив, щоб у дружній атмосфері, підтримуючи одне одного, «відточувати» поетичне перо, збагачуючись духовно та інтелектуально.

І Людмилі Іванівні Грицай це вдалося. Згуртувавшись як автори-дописувачі навколо літературно-історичного альманаху «Ромен», який вже існує більше 15 років, незмінним редактором якого є Віктор Клейніх, наш колектив зміцнів, виріс, об'єднавши творчих людей, абсолютно різних за віком, фахом, уподобаннями, здібностями. Ми, дійсно, стали однією творчою сім'єю. Збираємося кожного тижня в приміщенні бібліотеки, учимось, обговорюємо подальші плани, проводимо різні творчі заходи, аналізуємо і вдосконалюємо нові вірші, радимось і, звичайно, радіємо спільним успіхам.

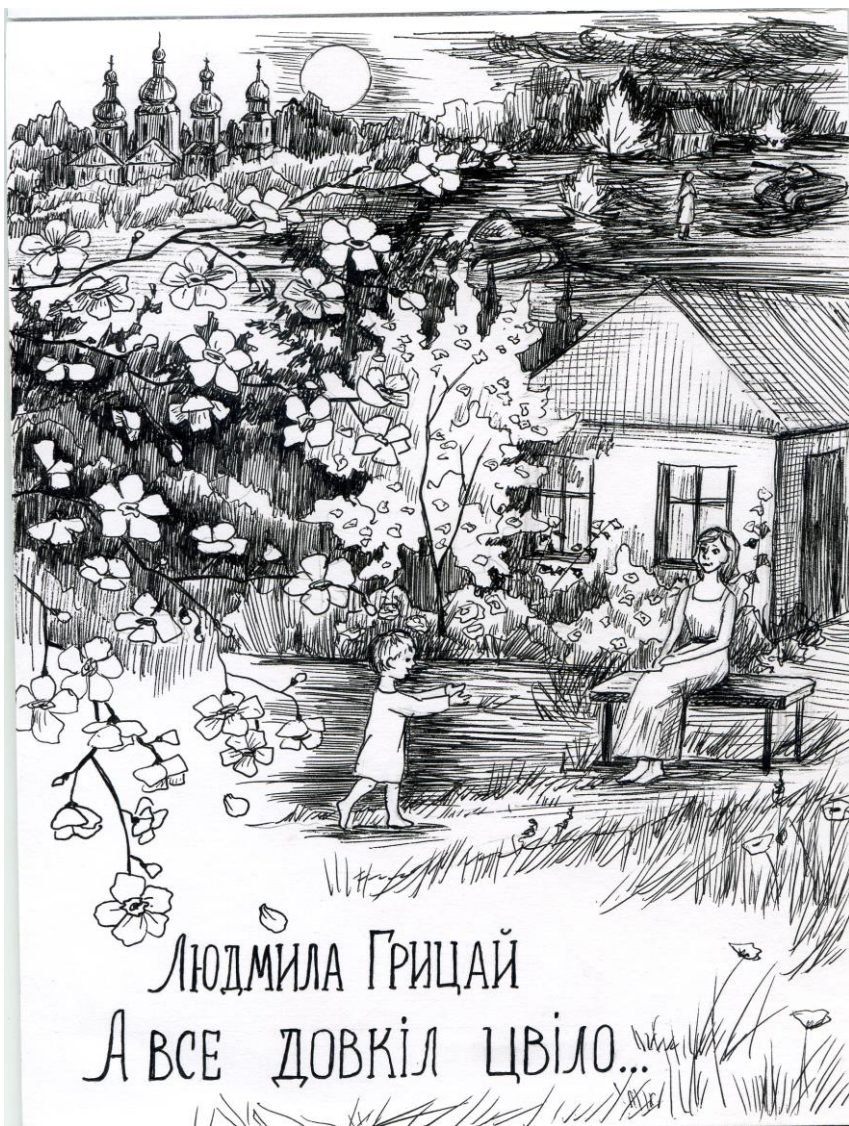
«Обрійчани» всебічно талановиті. Так Петро Акімов, крім поезії, захоплюється малюванням. Віра Анашина – неабияка майстриня-вишивальниця. Її роботи витончені, духовно глибокі, по-жіночому добрі та щирі. А от Лариса Вовненко поєднає свою поетичну обдарованість з любов'ю до музики, до співу. Валентина Бородько, в минулому учитель молодших класів, окрім віршового таланту, володіє вмінням – прививати любов до образотворчого мистецтва, бо керувала не один рік у Перехрестівській школі гуртком «Чарівний олівець».

За два роки існування літературного об'єднання «Обрії» професійний рівень його членів значно зріс. Навчилися користуватися своїм поетичним даром і Наталія Петренко, перша збірка якої «Мелодія душі» побачила світ 2015 року, і Людмила Кранга, в якій виявився ще й хист до журналістики, і Володимир Панченко, і Світлана Петренко, яка приїздить на літературні засідання об'єднання із Сум, і Марина Бобкова, і Олександра Тарасенко, в якій вже шість власних збірок, і Маргарита Яковлева, і Галина Мороз... Радують нас творчими здобутками вже й молоді автори: Христина Мура, Лера Правдюк та інші.

На сторінках цієї книги читач знайде більш докладну інформацію про кожного митця. Але хочеться сказати декілька слів про Людмилу Грицай. Це – скромна, щедро наділена талантом жінка, матір трьох дітей, яка всю свою душу віддає роботі над словом. У свій час її наставниками були Дмитро Білоус, Олександр Шугай, Олекса Ющенко, Григорій Гайовий, які власним прикладом навчили її по-справжньому служити її величності – Поезії. Наша Людмила Іванівна за фахом учитель української мови та літератури та зарубіжної літератури, тож на високому професійному рівні здатна делікатно надати необхідну допомогу тому, хто її потребує. І ми за це їй дуже вдячні.

Надіємося, що така творча співпраця в поєднанні із щирою дружбою й надалі буде приносити всім «Обрійчанам» лише найкращі плоди з безмежно багатой поетичної ниви. Тому вперед, до нових обривів! До нових звершень!

Людмила Кранга

Людмила Грицай
А ВСЕ ДОВКІЛ ЦВІЛО...

ЩО ТАКЕ ВІРШІ ?

Що таке вірші? Це – крила душі,
стежка додому, жита, спориші,
небо розлоге, тюльпани в саду,
рідне, без чого в житті пропаду.

Дзвони церковні, свіча на столі,
пахощі літа, простори землі,
серця мого не розгублений цвіт,
те, ради чого з'явилась на світ.

Доля гірка і солодка моя,
сльози вербові, пісні солов'я,
радість весняна, осіння печаль,
те, що забрало мій спокій, на жаль.

Путь в невідоме і знане давно,
що не засне від злоби все одно,
хуга і сонце любові ясне,
те, що і мучить, і тішить мене.

Що таке вірші? Це – мова Творця,
дар і прокляття моє до кінця,
тиха молитва і розпачу грім, те, що підносить мене
над земним.

Людмила Грицай

Грицай Людмила Іванівна народилася в Сумах 1970 року. Ще в дитинстві з батьками переїхала до міста Ромни Сумської області, де живе й тепер. Закінчила з відзнакою Сумський державний педагогічний університет ім. А.С. Макаренка за фахом учитель української мови та літератури та зарубіжної літератури.

Вірші пише змалку. Статті про Людмилу Грицай та її поезії публікувалися в роменських газетах «Вісті Роменщини», «Тандем», «Милосердя», «Ромни сьогодні», Данкор «Ромни», «Новий погляд Роменщини», «Відродження Роменщини», у збірці творів місцевих авторів «Пелюстки Ромен-цвіту (Ромни, 1993)», у літературно-історичному альманасі «Ромен», у книзі «Голодна правда устами очевидців» (Ромни, 2008), в альманасі «Зерна» та книзі «Тороки» (Суми, «Собор», 2002), в альманасі літераторів Сумщини «Слобожанщина» (Суми, «Мрія», 2008), в обласній газеті «Ярмарок», у київських виданнях: журналі «Гетьман», газеті «Урядовий кур'єр», а також у всеукраїнській ігровій газеті «Я САМ(а)» та в інших.

Більше 20-ти її віршів покладено членом Національної Ліги українських композиторів Василем Григоровичем Маньком на музику. Вони опубліковані в 4-х збірках композитора: «І дочки, і сини», «Годі, хлопці, спати», названі за однойменними віршами поетеси, «Вишивала мама рушники», «Вокальні твори», які були надруковані у Національній академії керівних кадрів культури і мистецтв у 2010, 2011, 2012 роках. Також співпрацювала з композитором Володимиром Момотом. Багато пісень на слова Людмили Грицай стали лауреатами та призерами різних літературно-мистецьких конкурсів.

Грицай Л.І. – автор двох поетичних збірок «Клич душі» (Суми, «Собор», 2002) та «Крила» (Суми, «Мрія», 2008). У цих збірках представлено жанрове розмаїття: лірика, вірші для дітей, гумор та пісні. Готує до друку свою третю збірку віршів.

Полюбляє Людмила Іванівна і гумор. 2000 року стала лауреатом Всеукраїнського гумористичного фестивалю «Любителів сала». А також вона призер фестивалю-конкурсу гумору та сатири «Вишневі усмішки» 2002 року, в якому брала участь як автор-виконавець.

З 2002 року незмінно була керівником шкільних літературних студій. За її ініціативи як керівника літературної студії «Світанки» СЗОШ №2 ім. акад. А.Ф.Йоффе з'явилися дитячі поетичні збірки «Гроно» та «Серце на долоні».

Поетеса має близько 20-ти грамот та подяк за вагомий вклад у розвиток культури, за сприяння розкриттю здібностей поетів, за активну участь в літературно-мистецькому житті міста та з нагоди різних свят.

2015 року стала лауреатом Роменської міської літературно-красназавчо-мистецької премії в номінації «Мистецтво» ім. Павла Ключини.

З 2014 року Людмила Грицай – голова літературного об'єднання «Обрії» при міській бібліотеці для дорослих ім. Б.Д. Антоненка-Давидовича та літературний редактор літературно-історичного альманаху «Ромен».

ПОЕТ

Неважко ціль поета зрозуміть,
мотиви, задуми або ідею.
Оголить правду лірою своєю
до букви, до рядка...навік...на мить.

Він здатен будувать і руйнувать
позиції, устої, ідеали,
аби його лиш тільки помічали,
бо є у нього людям що сказать.

Буває він і добрим, і лихим,
і гордовитим, і сором'язливим,
але не може бути лиш брехливим,
бо вистраждане кожне слово ним.

Якщо він, справді, істинний поет,
то не зуміє муку чи відразу
сховати за пусту, красиву фразу,
тому що вірші – хрест його і лет.

Можливо, їх і пише він того,
бо всі поети – це до скону діти,
аби його навчилися любити.
Не Блока, не Шекспіра, а його.

Бо саме він ошуканий життям,
бо саме в нього вже терпець урвався,
аби лиш тільки просто хтось озвався,
радіє добрим, як дивак, словам.

Говорить віршем з нами тет-а-тет
про те, від чого сам давно страждає,
і пише так – наскільки болю має,
тому простіть поетів наперед.

КАЗКА ПРО ВІЙНУ

Я з п'ятирічним сином розмовляла
про Україну: в нас вона ж одна.
Та враз мене дитиночка спитала:
– Скажи, матусю, що таке війна?

Неначебто холодною водою,
своїм питанням зопалу облив,
такою льодяною-льодяною,
що довго не могла знайти я слів –
дать відповідь, щоб якось пояснити,
як боляче, як гірко, як шкода,
щоб словом душу-крихітку не вбити.
І я сказала сину: – Це – біда!
Маленький! Просто це, коли дружили,
мирилися (це все було колись!),
а потім щось ураз не поділили
і за рушниці й «Гради» узялись.

– Мамуню, нащо діток убивають?
Я бачив, як ридали матері.
Я бачив, як солдатиків ховають.
Як можуть люди бути наскільки злі?

Що я могла на те йому сказати?
– Хороший! Жити важко між людьми.
Щоб ти, синочку, міг спокійно спати,
солдатик мав закрити нас грудьми.
Для кожного, їй-Богу, незбагненне,
чому, за що Вкраїнонька горить?
Який ти вже дорослий, бач, у мене,
що зміг з «Новин» багато зрозуміть.

– Матусю! А солдати оживають?
Бо дітки ж будуть плакати й батьки.
– Так! Так! Дитя! Герої не вмирають.
Вони тепер Небесні вояки.

Та в сотні раз мені зробилось гірше,
як фразу він промовив ще одну:
– Матусенько! Давай не будем більше
дивитися ту казку про війну.

До серця пригорнула дитинчатко,
розчулена словами геть украй.
– Синочку мій! Розумненьке хлоп'ятко!
Ріднесенький, найкращий мій! Давай!
Ми виключимо зовсім телевізор
і радіо. Лиш будем тільки ми,
щоб, маючи і «Смерч», і тепловізор,
не прославляли нелюди війни.
Аби не бачив ти смертей та крові
і голос твій від страху не тремтів,
а просто жив і в мирі, і в любові
і казочці про зайчика радів.

ЗАХВОРІЛА МОЯ УКРАЇНА

Захворіла моя Україна,
із Дніпра голубими очима,
із карпатських річок голосочком,
із гірського намиста разочком,
із косою – з морськими вітрами –
і волоссям, що пахне степами...

Захворіла моя Україна,
ще недавно дзвінка, солов'їна,
ще недавно зігріта піснями,
що летіли удадь над ланами.
Помарніла, молитву шепоче
та ховає заплакані очі.

Вже одрізали й косу чорняву,
сплюндрували козацьку славу,
із домівки своєї ж прогнали.
Їй услід реготали й кричали.
У віночку красуню зганьбили,
бо, виходить, її не любили.

Вже й волосся, з принадами сходу,
пахне димом і кров'ю народу.
Обгоріла земля стинає,
бо ніщо ворогів не спиняє.
Смерть повзе до нового окопу,
схожа більше на зради хворобу.

І гниє, і смердить, і палає:
за продажність Господь нас карає,
за невміння свободу любити.
Через те в нашім домі сусіди.
День у день прогресує хвороба.
Виростає хрестами жалоба,
ходить вбивця по рідному полю,
чобітьми топче визрілу долю.

Похилилась моя Україна,
із Дніпра голубими очима,
із душею, до Бога близькою,
і недолею надто гіркою.
Не рубцюються рани глибокі,
бо і дітки до неї жорстокі,
бо, якби ми любили затято,
не схотів би брат кривдити брата.
Та й за гроші... її під Росію
не вкладали б синки, як повію.

Захворіла моя Україна,
із Дніпра голубими очима.
Захворіла, пробачте на слові,
не від «Градів», а від нелюбові.

ДЕПУТАТ

Хотіла бабця уклонитись депутату,
аж до землі, за так потрібний людям труд...
і нагадати, що на синову зарплату
його сім'я сьорбає місяць голий суп.
І в неї теж, на горе, пенсія маленька.
Коли ж балотувався – інше обіцяв.
До годувальника подибала старенька.
Його ж народ – не олігархи! – обирав.
Лише наблизилась, ще й рота не відкрила,
а вже потрапила до мускулистих рук,
бо ж охорона «терористку» ухопила
і повалила бідну жіночку на брук.
А депутат відчув не докір, а блаженство.
Бо хто вона для нього? Щось дрібне, сміття...
Отож, які в нас дружба, рівність і братерство,
такі у нас держава, влада і життя.

КОЛИСКОВА

Іде війна, а в них в оселі тиша.
Іде війна, а в них маленьке свято:
навчилась їхня донечка читати.
Вона обом за цілий світ рідніша.

Вдивлялась мама в оченята сині
і доню пригортала до серденька.
Вона у неї ще така маленька,
а миру вже немає в Україні.

Затим удвох співали колискову.
Татусь дрімав. Сном землю колисало.
Поволі все у хаті засинало.
Вели пташки лиш під вікном розмову.

І все було б чудово-пречудово:
мабуть, би донька виросла щаслива,
пишався б тато, мамочка б любила,
та їхню казку хтось украв раптово.

Обпік вогонь і небо, і дороги.
Далеко фронт – убивця не дрімає.
Пробило стелю. Більш батьків немає,
а дівчинці лиш відірвало ноги.

Почуйте, люди! Ноги відірвало...
Лиш вдумайтесь у ці слова жакливі.
Ми стали недовірливі й лякливі,
тож і смертей з обох боків немало.

Хто приголубить дівчинку? Не знаю.
Ми звикли до війни. Коли? Йї незчулись.
Серця, мабуть, від горя захлинулись,
замучила реальність нас до краю.
Статистика, як молот із екрану
по мозку б'є: скількох іще не стало.

Хрести, хрести... Невже цього замало?
А хто в душі малій загоїть рану?

Калікою дівча кирпате буде,
тому пізна сирітство і страждання,
візочок і щоденне виживання.
Ще й поряд не батьки – сторонні люди.

Зберуть на лікування певні гроші,
хтось нищечком заплаче – пожаліє,
але недовго милосердя гріє.
Не всі довкіл привітні та хороші.

Не заридас куплений убивця,
хто легко проливає кров невинну
і думає про статки в ту хвилину.
Дитині ж довго буде ніч та сниться...

Тож, мамо, обізвись до неї нині,
про світле, добре заведи розмову,
співай із того світу колискову,
допоможи, молю, своїй дитині.

Підтримає усе живе ту пісню,
бо скільки горя і блюзнірства можна?
Підтримає тебе матуся кожна,
що любить і дитятко, і Вітчизну.

Утіш її, маленьку, хвору, трішки.
Вона одна ж, а лиха забагато,
хоча ніхто їй не поверне тата,
і маму, і її здорові ніжки.

А ВСЕ ДОВКІЛ ЦВІЛО

Давно й недавно це усе було,
тоді весною дихала земля,
заплакавши, у світ прийшло маля.
А все довкіл цвіло.

Хлопчина ріс. Життя – як день один.
Згадались перший крок і перший клас...
Ось він у неї на руках якраз –
її кровинка-син.

Стежина. Їхній світлий дім. Садок.
Скрутні, але усміхнені роки,
а над хатками гронами зірки,
мов тільки-но з казок.

Змужнів, широкоплечим став. Жених!
Навчання, і дорослість, і любов.
Купалось небо в щебетанні знов,
та вже для молодих.

Затим було весілля гомінке.
Здавалося: попереду життя,
хоч у дитини буде майбуття
урешті-решт легке.

Та щось ураз не так пішло. Хто зна?
Сепаратизм. Війна. Усе не в лад.
Тепер синок далеко. Він – солдат.
Хоч навкруги весна.

Він стане татом щиросердним – бач,
лиш виживи! – найкращим на Землі.
Побачить носик, ручечки малі...
Почує сина плач.

Горів Донбас: будинки і зело...
Руїни, трупи скрізь і з кров'ю піт,
неначебто здурів раптово світ.
А все довкіл цвіло.

В той день багачко полягло солдат.
Не врятували сина лікарі,
став жертвою в чужій... жорстокій грі.
Не вернеться назад.

Дадуть медаль, як іншим, як завжди.
Своє ж маля ніколи і ніде
в садочок він уже не поведе.
Чи довго до біди?

Так схожий внук... на хлопчика її...
Знов будуть перші слово й почуття –
лиш татуса не знатиме дитя.
Тож плачте, солов'ї.

Як може те війни потворне зло
таким цинічним і безжальним быть?
Її життя спинилося, мабуть.
А все довкіл цвіло.

НЕПРАВДА

Як не мудруєш, та всього в житті буває.
Я ж розкажу історію таку,
що інколи у спогадах моїх спливає,
бо має суть принизливо гірку.

Тож біля дзеркала три подружки вертілись.
Одна із них, у суконці новій,
хотіла дуже, щоб дівчата подивились,
затим сказали, як сидить на ній.

Хоч гарна сукня – закоротка й ледь налазить.
та й колір врешті-решт не до лица.
Одна мовчала, просто боячись образить,
а друга все хвалила без кінця.

«Чому, для чого ти неправду їй сказала?» –
спитала та, що вибрала – мовчать.
«Хай одяга, – зі сміхом інша відказала, –
хай з неї хлопці теж погиготять».

Яка з них краща? Хтозна. Хай роки розсудять.
Мені ж ту шкода – в суконці новій,
яку невдовзі однокласники осудять,
услід хіхікатимуть саме їй.

На жаль, усі ту сукню можемо вдягнути:
сьогодні хтось, а завтра, може, й ти,
тому, щоб схожої неправди не почути,
не смійтеся ніколи з простоти.

Хай буде правда непідкупна і незмінна,
невідшліфована, хай навіть і страшна,
бо на землі вона, повірте, хоч і дивно,
як не трактуй, як не подай, – одна.

СЛАВА

Повірте, слава – як надута кулька:
сьогодні є як символ висоти,
а завтра здулася. Із кульки – дулька.
І вже нікому більш не треба ти.

Тренують губи та легені люди.
Їх переконувати не берусь,
хоч результат один, по суті, буде:
чим більше передув, тим швидше – лусь.

БІЛЕ І ЧОРНЕ

Немає сил, замучило життя –
не будь слабким, не піддавайся болю,
поклич на допомогу каяття,
віддай до рук Господніх власну долю.

Як викличуть, бува, кати на суд –
не захищайся. Винен, очевидно.
На чорному ледь-ледь помітний бруд.
На білому ж найменшу пляму видно.

Чи жертва ти, чи ні... Скажу одно:
нелегко бути воїном духовним,
бо в нашому бутті давним-давно
місцями помінялись біле з чорним.

У ЧЕРЗІ ЗА СЛАВОЮ

У черзі я за славою стояла.
За роки надивилась досхочу,
як чубились митці та пліткували,
доходило до сміху й до плачу.
Хто спереду стояв, хоч на людину,
від задніх діставалось без кінця:
його щоразу ті штовхали в спину,
Один займав для кума і для брата,
а інший без натхнення і заяв,
у кого лицемірства забагато,
і так пролазив. «Я, мовляв, стояв!»
Тут все було – із гіршого в людині:
нахабство, заздрощі... Бо хто, скажіть,
не хоче ради власної гордині
людської слави і собі купить?
Тут вміли гудити й поклони бити,
співали дифірамби залюбки,
труди хвалили творчої еліти
лише тому, що вигідно-таки.
То билися митці-інтелігенти,
то старанно просили у Творця,
аби горіли в пеклі конкуренти,
доводивши до сказу продавця.
Люблю поезію давно й незмінно,
але на це дивитись – річ сумна:
принизливо, нестерпно і огидно,
хоча така за успіхи ціна.
Тому, колеги, маєм кепські справи!
Хай знають кожні душенька і плоть:
виходжу з черги, від людської слави
лиш те прийму, що дасть мені Господь.

ТВОРІННЯ БОЖЕ

— Мій Ангеле, скажи мені, благаю,
чому я часто ближніх ображаю,
засуджую, відштовхую завзято?
Чом у мені добра не так багато?

Величний Ангел склав біленькі крила,
зітер невинні слізки, що зронила,
пронизуючи душеньку очима,
сказав:

— Бо ти не Ангел, а людина.

— Зізнайся, прошу, мій Ангеле! А діти?
Чому ж тоді я здатна їх любити?
Чому ж на жертви згодна і кохання,
за ближніх би і вмерла без вагання?

Мій Ангел нахилився наді мною,
шепнув:

— Не я створив тебе такою.
Я сам дивуюсь. Мабуть, в тім причина,
що ти не Ангел, а проста людина.

— Дозволь тебе, мій Ангеле, спитати,
чи зможу я колись такою стати,
щоб відірватись від злоби і болю,
на волю, врешті вирватись на волю?

Піднявсь мій Ангел і розправив крила,
гукнув:

— Яку б ти відповідь хотіла?
Ніхто не знає, тільки ти єдина,
бо ти — творіння Боже, ти — людина.

МИ ПОСВАРИЛИСЯ

Скриплять морози чобітками,
вітри шугають льодяні,
зима будує мур між нами –
і все оце лиш у мені.

Тремтить сніжок на голім вітті,
а в серці стомлена печаль,
бо горе сталося у світі –
ми посварилися, а жаль.

Дерев – лякливі перегуки,
та замерзаю не тому,
що дме хурделиця розлуки,
а що утратила весну.

Лиш кида зрідка піднебесся
надії теплі промінці,
що ти повернешся, озвешся, –
і тануть сльози на щоці.

Немов сніжиночки, холодні,
такі відверті та гіркі.
Ми посварилися сьогодні,
а начебто пройшли роки.

В наш дім сама чомусь впустила
оцю журбу і біль такий,
що заморозити зуміла
усе довкіл, сердитий мій.

Сама іду по нашій стежці...
Чи винна я? Чи винен ти?
Благаю зимоньку, що в серці:
«Мене від себе відпусти!»

Ми посварилися раптово.
І ти пішов... я теж услід,
бо я гадала помилково –
без тебе мій розквітне світ.

Тепер так зимно і самотньо.
А треба жить... без тебе жить.
Образи льодяну безодню
ніщо не здатне розтопить.

Але... О, що це? Сонце сяє.
Знайомий силует. Це – ти.
Кохання справжнє все здолає –
і тане сніг.
– Прости!
– Прости!

ЗАДУМАВСЯ

На Святого Миколая
гарні подарунки маю:
шоколадне зайченятко,
мандаринок до десятка,
книжечку, цукерок жменьку
і машинку чималеньку.
Подарунків так багато,
що соромлюсь я спитати,
та задумається кожен:
«Я наскільки був хорошим?»

ЯЙЦЯ

Я прокинулася вранці.
Треба поспішати.
Натопталася яєчні –
і мерщій із хати.

До обіду, як годиться,
плідно працювала,
а затим до магазину
здуру почувалала.

Роздивлялась, як в музеї.
Так я хочу їсти!
Ну а ціни, ну а ціни,
наче ми – міністри.

Є балик, рулетик, шинка,
шпроти, і сосиски,
і торти, і пиріжечки,
навіть є іриски...

Подивилась на ковбаску
й купи шоколадок –
і купила півхлібини
та яєць десяток.

Цілий день я працювала,
аж в очах мигало.
Ввечері зайшла туди ж,
щоб купити сала.

З часничком перекрутила б,
наминала б. Що ти!
Правда, може, б через три дні
вигнали з роботи.

Бо якби я цілий тиждень
перла тільки сало
з часничком, то й комарів би
в офісі не стало.

На ціну я подивилась –
вирвалося: «Гади!»
Залишилась дуля з маком
в мене до зарплати.

Є сири, і буженинка,
і винце з паштетом.
Я ж давитимуся вдома
вже тепер омлетом.
Вранці знову на роботу
почала збираться.
На сніданок буду їсти,
звісне діло, яйця.
Як ще й варених добавлю
(влада – паразити),
без будильника всіх буду
в 6.00 будити.
А не зміниться у мене
раціон, дивися, –
через рік почну квоктати,
через два – нестися.
Б'є народ уже на сполох.
Треба розібратися,
бо дорожчають щоднини –
найсвятіше! – яйця.

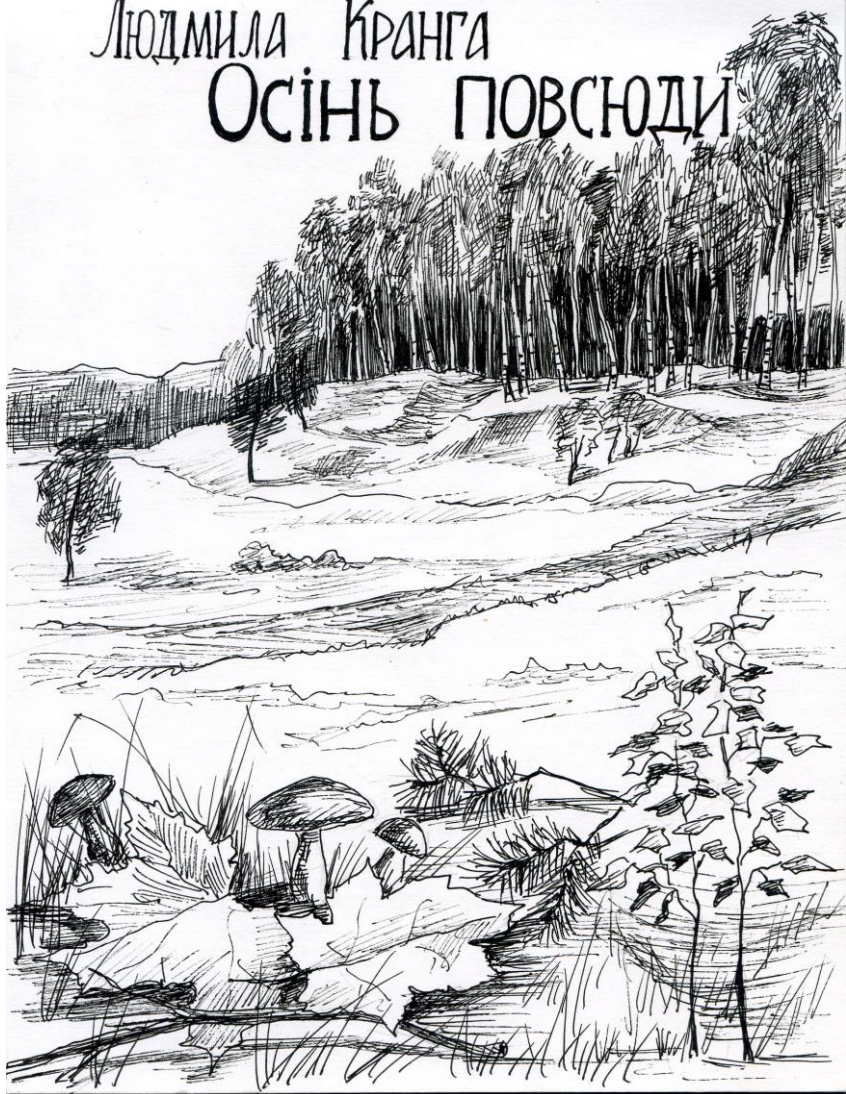
Як не знизять можновладці
європейських норм,
то перейде Україна
на собачий корм.
Будем їсти раз у тиждень,
по чотири грами,
тренінгом для нервів стануть
вивіски реклами.
Як не хочете так само,
як і ми, скупляться,
просимо: не піднімайте
хоч... ціну на яйця.

ЗМІСТ

1. Що таке вірші?.....	6
2. Поет.....	9
3. Казка про війну.....	10
4. Захворіла моя Україна.....	12
5. Депутат.....	13
6. Колискова.....	14
7. А все довкіл цвіло.....	16
8. Неправда.....	18
9. Слава.....	19
10. Біле і чорне.....	19
11. У черзі за славою.....	20
12. Творіння Боже.....	21
13. Ми посварилися.....	22
14. Задумався.....	23
15. Яйця.....	24

Художнє оформлення обкладинки розділу: Лариса Терещенко

Людмила Кранга
Осінь повсюди

Кранга Людмила Іванівна народилася 1943 року в Н. Тагил Пермської області в Росії. У Ромнах проживає з 1953 року. Має вищу економічну освіту. Усе життя займає активну громадську позицію. Зараз на заслуженому відпочинку.

Творчий шлях як поетеса розпочала більше ніж 30 років тому. Пише вірші різні за тематикою як українською, так і російською мовами. Дуже полюбляє природу рідного краю, вболіває за долю України. Її вірші – відображення її самої.

Друкувалася в газетах «Сияние Севера», «Предрассветные огни», «Вісті Роменщини», «Ленінська правда» та в літературно-історичному альманасі «Ромен». З 2014 року Людмила Кранга – заступник голови літературного об'єднання «Обрії».

КОЛИ НАРОДЖУЮТЬСЯ ВІРШІ

По-різному народжуються вірші:
І в радощах, і в муках, і в тривогах.
Веселі, як пісні, сумні, і ніжні,
І сповнені стражданнями любові.
Для вірша недостатньо лиш рядків –
Для нього треба чисту душу мати,

Велике серце, силу почуттів,
Життя любити, віддано кохати.
Тоді для тебе світ тісним стає
І час увесь ти хочеш підкорити,
Бо вірші – відображення твоє.
І хочеться творити і творити.
А також вірші пишуться тоді,
Коли буя весна в душі жіночій
Й промінчик тих шалених почуттів
Торкнутися душі твоєї хоче.
Коли я бачу квіти у галях
Чи сік з берізок в квітні п'ю з жагою,
Те поле соняхів, мов у вогнях,
Розстелиться коли переді мною,
Коли стрункі ялинки, іван-чай
Із щедрістю дарують нам прикраси...
Не будь лише байдужим, помічай –
Й поезія вже з'явиться відразу.
Коли на озері серед лісів
Я бачу вірні лебедині пари...
Господь усім нам на землі велів,
Одне щоб одного отак кохали.
Чи після тиші вітер зашумить,
Чи хмарами коли затягне небо,
Я стану відчайдушною на мить.
І все мені, ну як ніколи, треба:
Слова щонаймудріші підібрати,
Зловить устигнуть всі натхнення миті,
Думок і серця поклик передать,
Хорей і ямб аби могли дружити.
І мріяти, водночас і страждать,
Коли усе на світі наймиліше,
Коли життя доводиться плекать...
Ось так у нас й народжуються вірші.

ПІЗНЯ ОСІНЬ 2013

Жили ми добре, а можливо, і не зовсім,
Чи в злагоді, чи інколи – і ні?
На це відповіла народу пізня осінь,
Як потонув Майдан наш у вогні.
Один народ. Для всіх навік єдина мрія –
Квітучий край у мирі зберегти.
Було бажання і була свята надія...
Чому ж не допоміг нам, Боже, Ти?
Чому ж ми ворогами стали між собою?
Хто розбрат цей посіяв серед нас?
За що сплатили надвисокою ціною:
Вогонь життя героїв справжніх згас?
Терпець урвався. Всюди безлад і свавілля,
Брехня, зухвальство, злидні, хабарі.
На Слобожанщині, Донбасі і Поділлі –
По всій країні, знизу й нагорі.
Тому й не стерпів мій народ, тому й піднявся,
Бо хоче гідного собі життя.
Хоча на кулі він усе ж не сподівався –
Пішла героїв сотня в небуття.
Не змиють їхню кров повік дощі весняні,
Не втішити і матерів серця.
Ввижатимуться довго їм боїв заграви,
Святими стали тих подій місця.
Злочинцям кари Божої не оминути.
«Небесній сотні» – вічнеє життя.
Народам України – завжди разом бути
І разом будувати майбуття.

МОЯ УКРАЇНО

Про тебе пишу, Україно,
Про ріки твої і поля,
Про пісню козацьку, що лине
Й тебе на весь світ прославля.

Карпатські як грають трембіти,
Як бджоли гудуть у садах,
Як дружнім серпанком розквітли
Волошки у стиглих житах.

Калини як грона червоні
Спадають на плечі твої,
Про зерна пшениць у долоні,
Про тихі лісні ручаї,

Берези стрункі і тополі,
Джерельну ту воду в лісах,
Лелек у пшеничному полі...
Твоя це, Вкраїно, краса.

Про руки жінок працьовиті...
У віршах промовлю слівце:
Як можна тебе не любити
І як не писати про це?

СКІЛЬКИ МОГИЛ БЕЗІМЕННИХ

Рвуться снаряди і міни,
«Гради» прицільно стоять.
Кожної злої хвилини
Кулі смертельно свистять.

Наші синочки відважні
Землю боронять свою.
Чом вони, гідні й звитяжні,
Гинуть в нерівнім бою?

Тільки ж боронять від кого?
Ворог хто – брат чи сусід,
З ким у Криму випадково
Разом ділили обід?

Може, й сто грамів ділили
В потязі, що на Луганськ,
Й жваво із ним говорили,
Як розквіта Лисичанськ?

З ким і мости будували
Через Десну і Донець,
І «Черемшину» співали,
Їли херсонський хлібець,

В храмі молилися Богу,
В небі тримали штурвал?..
Нині ж в тривожну дорогу
Мати синка виряджа:

«Чом поділили Україну,
Правду хто скаже й коли?
Богом прошу тебе, сину,
Миру вогонь запали».

Боже, чому ж там, на сході,
Плач матерів і дітей,
Ночі в підвалах холодних,
Сотні безвинних смертей?

Скільки могил безіменних
В полі, закутім в снігі?
Слів не було полум'яних,
Тиша стоїть навкруги.

Звідки сюди привезли їх?
Чом їх тут доля лиша?
Номер (і все!) на могилі,
В небі – нетлінна душа.

Мати все сина чекає,
Бог всі молитви сприйма.
Бідна, вона ще не знає:
В світі його вже нема.

Рвуться снаряди і міни,
«Гради» прицільно стоять.
Хто ж, хто поверне їй сина?
Ні... вона буде чекать.

КОГДА К ТЕБЕ ПРИДЕТ БЕДА

Ты только ПОЗОВИ, сынок,
Я тот же час к тебе примчусь
И, множество преодолев дорог,
С тобою рядом окажусь.

Ты только ПОПРОСИ, сынок.
Зажгу костер я на снегу,
Чтобы тебе теплее было,
Бороться с ложью помогу,
Коль у тебя не хватит силы.

Ты только ПОЖЕЛАЙ, сынок,
Из дальних сказочных озер
Я принесу тебе водицы,
Чтоб светлый разум, острый взор
В твой мир сумели поселиться.

Лишь ты не ВОЗРАЖАЙ, сынок,
Подставлю хрупкое плечо,
Не дам прорваться темным силам,
Чтоб адовым они мечом
Тебя, сыночек, не сразили.

Не ПОЗВОЛЯЙ себе, прошу, сынок,
Расслабиться, быть побежденным.
Мир ныне дерзок и жесток,
Но надо в нем прожить достойно.

Мы вместе все преодолеем.
Со мною ты – не одинок.
Мы тучи темные развеем,
Ты только СОГЛАСИСЬ, сынок.

ТОЛЬКО МАТЬ

Только мать все способна понять –
Твою радость, и боль, и сомненья.
Только ей можно все доверять,
Не нужны ей твои объясненья.

По глазам твоим видит она,
Что тревожит иль радует душу,
Коль бывает тебе не до сна,
Когда жарко у зимнюю стужу.

Или холодно в знойные дни,
Или грустно, когда все смеется.
Это матери наши – они
Знают даже, о чем сердце бьется.

Ты не можешь, не должен не знать,
Что лишь матери нам все прощают.
Так спеши же ей руку подать:
Ведь не вечны они – умирают.

Только ты ее можешь согреть
Добрым словом и ласковым взглядом,
Чтобы в жизни потом не жалеть:
Был, наверно, не лучшим ты чадом.

Пусть на совести будет твоей,
Что спокойней ей станет в том мире.
Коль при жизни приходится ей
Не о лире мечтать, не о лире.

ОСІННІЙ НАСТРІЙ

Вітерець пестить щедро обличчя моє,
На воді ледь помітні хвильки.
На душі мої прикро чомусь так стає,
Бо вже літа останні години.

Я ходжу по діброві. І в ліс забреду,
Щоб зірвати листочки дубові.
Їм про настрій осінній я свій розкажу,
Про березові коси шовкові,

Що спадають на плечі мої звідусіль.
Їм поскаржитись теж захотілось,
Що тепла вже нема, скрізь листків заметіль,
А земля павутинням покрилась.

Та вже скоро і їх вітерець віднесе,
Закружляє у дружнім таночку.
По-осінньому дихати буде усе.
На землі бути жовтим листочкам.

То не прикро мені – мимоволі журба
Крає душу і серце жіноче,
Найдорожчого ж бо у цім світі нема –
Чути спів солов'їний щоночі.

То не прикро мені, то жіноча печаль
За роки, що так сплинули швидко,
І за друзів... назавжди пішли в туя даль.
Як же гірко мені, ой як гірко.

А коли все ж прийшли сивочолі літа
І осіннім повіяло вітром,
Свою мудрість життєву роздам задарма,
Щоб у всіх вона щедро розквітла.

ОСІНЬ ПОВСЮДИ

Ранок, а тиша яка навкруги.
Гілочки навіть і ледь не гойдались.
Сизий туман розстелявся вдалині.
Сонечко раннє уже підіймалось.

Сяяли роси, верхівки дерев.
Тихо листочки берези шептались,
Мабуть, про зиму, що йде до них знов.
Тож один з одним вони вже прощались.

З листя із кленів, осик і дубів
Ковдру сплете доброзичлива осінь,
Землю накриє лісів і полів,
Холод аби їм біди не приносив.

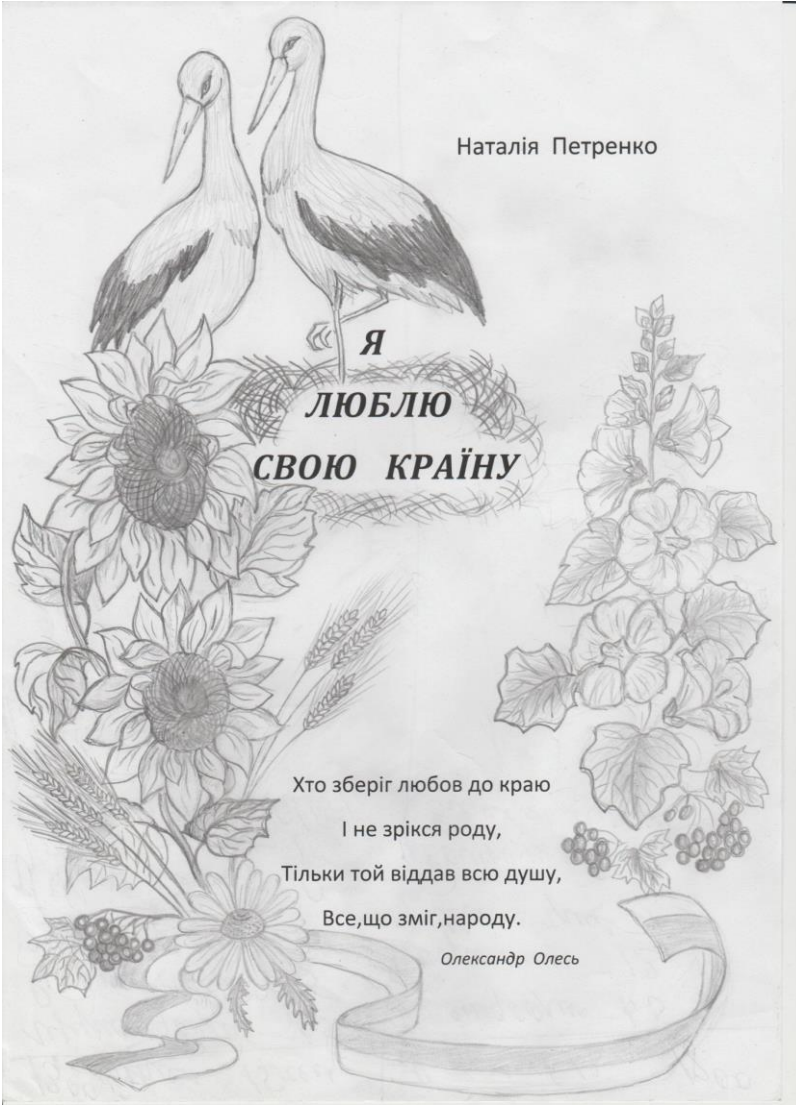
Гнізда лелеки лишили свої.
Сумно без них стало там, на подвір'ї.
Тихо дзюркочуть лісні ручаї...
Гуси вищипують зайве те пір'я.

Осінь повсюди: в природі, в душі.
Хочеш чи ні – повертає на зиму.
Літо й весна – немов ті міражі.
Знову до них лиш у мріях полину.

ЗМІСТ

1. Коли народжуються вірші.....	28
2. Пізня осінь 2013.....	30
3. Моя Україно.....	31
4. Скільки могил безіменних.....	32
5. Когда к тебе придет беда.....	34
6. Только мать.....	35
7. Осінній настрій.....	36
8. Осінь повсюди.....	37

Художнє оформлення обкладинки розділу: Лариса Терещенко

Наталія Петренко

**Я
ЛЮБЛЮ
СВОЮ КРАЇНУ**

Хто зберіг любов до краю
І не зрікся роду,
Тільки той віддав всю душу,
Все, що зміг, народу.

Олександр Олесь

Наталія Петрівна Цис (дівоче прізвище – Петренко) народилася 12 листопада 1961 року в мальовничому селі Верхосулка Білопільського району Сумської області, де провів своє дитинство відомий український поет Олександр Олесь.

Перші вірші почала писати ще в шкільні роки. Протоптуючи Олесеві стежки, черпала насагу для розвитку своїх творчих здібностей. Її поезія пронизана любов'ю до рідного краю, дорогих серцю людей та болем за рідну державу.

Друкувалася в газетах «Білопільщина», «Ромни-кондитер», «Вісті Роменщини», в літературно-історичному альманасі «Ромен» та в Антології сучасної української літератури (Хмельницький.2015).

Не так давно побачила світ її перша поетична збірка «Мелодія душі» (Суми, 2015). Має задум і матеріал для публікації другої книги.

Я ЛЮБЛЮ СВОЮ КРАЇНУ

Я люблю свою країну:
Рідну батьківську хатину,

Під вікном рожеві квіти
І вишневі білі віти,

Дрібно білі спориші
(Мальви квітнуть у душі),

Чорнобривці і жоржини
Вздовж вузьенької стежини.

Яблука в саду рясні,
Запах груші навесні.

Вишню – ягоду червону,
Винограду стиглі грона.

Бджілка завіта в садок,
Позбира увесь медок.

Соловейко заспіває –
Серденько на частки крає.

Я люблю свою країну:
Рідну батьківську хатину.

То – дитинства голосочок,
Серцю рідний мій куточок.

ПРАПОР УКРАЇНИ

Золота пшениця колоситься в полі.
Соняхи схилились, мов людській долі.
І блакитне небо розляглося, мов поле.
Та спіткало землю безкінечне горе.

Колоски на щастя і добро зростали,
Та й сини для слави й миру виростали.
В небо те блакитне мріяли злетіти.
В матерів на щастя виростали діти.

Прапор України колір неба має,
Мирного колосся, що на сонці грає.
Є блакитно-жовтий колір у держави –
Колір щастя, світла, колір миру й слави.

Наш державний прапор майорить на вітрі,
Розправляє крила в чистому повітрі.
А під небом синім, в золотому полі,
Сльози витирають матері у горі.

Разом із народом прапор похилився,
За дітьми своїми тихо зажурився,
Весь в кривавих плямах на тім чистім полі,
У сльозах народних, у людському горі.

Підніміть же, люди, голови до неба,
Нам свою країну захистити треба.
Нам же всім потрібна вільна Україна.
Тільки перед Богом станем на коліна.

РІДНИЙ КРАЙ

Моє село, мій рідний краю,
Я кращого в житті не маю.
По стежці знов спішу до хати,
Стрічає де старенька мати.

Знайду знайому криницю,
В долоні зачерпну водицю.
А ще постою за селом,
На спориші впаду чолом.

До мальви тихо пригорнуся,
Матусі ніжно посміхнуся.
Бузок цвіте, а ще калина...
І все це є моя країна.

Стрічає школа при дорозі,
А також – вчитель на прозі.
Стрічають друзі і рідня...
Це – батьківщина все моя.

Тож низько голову схиляю
І Бога знову я прохаю:
Нехай колосяться поля
І рідная цвіте земля.

БІЛАЯ ЛЕЛЕКА

Крила розправляє білая лелека,
Та не поспішає відлітати далеко.
Не залишить птаха рідную хатину,
Не залишить птаха неньку Україну.

Покружляє в небі і летить додому,
У дворі лунає українська мова.
Українська пісня, сміх і щедрий голос,
А в широких полі дозріває колос.

Навкруги все миле і серденьку рідне:
Червоніє мальва і бузок розквітнув.
Спориші зелені землю прикрашають,
Білії лелеки весело кружляють.

В Україну линуть ранньою весною.
Радість, мир і спокій принесуть з собою.
Кращої країни на Землі не знають,
До свого гніздечка вкотре поспішають.

Українська земле, мамо Україно!
Глянь: до тебе, рідна, і пташина лине.
Ще зів'є гніздечко, збереже хатину,
Відведе нещастя і лиху годину.

Хай живе лелека в батьківському краї,
Весело кружляють хай пташині зграї,
Щоб і мир, і спокій зберігали всюди
І жили щасливо в Україні люди.

УКРАЇНА НАША

Україна наша – стиглая калина,
Україна наша – милая дівчина,
Солов'їна пісня у зеленім гаї,
Білая хатина в батьківському краї.

У саду веснянім – ягода червона,
За вікном хатини – горобині грона.
Ластівка під стріхою ось домівку звила,
У гнізді лелека розправляє крила.

Десь струмок веселий за селом дзюркоче,
Коник зелененький у траві сюркоче.
Розцвіли ромашки у широких полі,
Можуть розказати про людській долі.

Це і є, мій друже, рідна Україна,
Де живе щасливо вся твоя родина.
Тож нехай з роками тільки розквітає.
Кращої країни на Землі немає.

ЧОРНОБРИВЦІ

На городі, а ще біля хати
Чорнобrivців насіяла мати.
Там жоржини червоні цвітуть,
Їх довіку не зможу забути.

Запах ніжний до болю згадала,
Як ті квіти в букет наливала,
По стежині як бігла малою.
Те згадаю сьогодні з журбою.

Квіти жовті я знов пригортаю,
Та сумую за рідним тим краєм.
Чорнобrivці і батьківську хату
Знову маю я вкотре згадати.

Аж до осені квіти цвіли.
Ми щасливі, веселі були.
Молодою матусю згадала,
Бо такою й сама вже я стала.

І так само я квіти саджаю.
Про дитинство далеке згадаю –
Ті жоржини в душі розквітають,
Бо мене вони теж пам'ятають.

ВИШИВАНКА

Хрестик до хрестика я прошиваю,
Пісню тихенько про себе співаю.
Маки червоні цвітуть-розквітають
І на сорочку біленьку лягають.

Лиштову я хрестиком вишити маю.
Як вишивала в дитинстві – згадаю.
Ось вже і квітка червона горить,
Серце від спогадів тихо бринить.

Я вишиванку пригадую мами,
Вишиту нею дрібними рядками.
Нічку не спала, хотіла дошити,
Поки ще сплять, не прокинулись діти.

І крізь роки вишиванка цвіте –
Квіти та листя зелене, густе...
Маки, троянди, волошки цвітуть.
Їх я ніколи не зможу забути.

Знов до свого пригортаю серденька
Ту вишиванку, що вишила ненька.
Саме таку і я вишити хочу.
Та покладу на ній долю дівочу.

ЧЕРЕШНЯ

Розцвіла черешня у моїм саду.
По вузькій стежці я до неї йду.
Гілочка зломилась... всохла... відцвіла...
А така ж красива ще торік була...

Хтось недобрий, мабуть, гілочку злавав,
Тому що ледащо, він же не саджав.
Ягідку хотілось, мабуть, скуштувати,
не садити тільки і не поливати.

Гілочка засохла і отак зломилась...
Поряд же із нею інша похилилась..
Попрошу вас, люди, краще не чіпайте,
Віток на черешні більше не ламайте.

Дереvence весною пестила, саджала,
Воду ту возила, дрібно поливала.
Для дітей, онуків так щодня ростила
І у свій садочок я вас не просила.

Вже черешня чахне, бо роки проходять...
Та недобрі люди у садочок ходять.
Ягідок солодких ось і я нарвала.
Недаремно ж, друзі, деревце саджала.

Гілочка вже й інша зараз похилилась,
А стара черешня ніби зажурилась.
Ягоди солодкі. Пригощайтесь, люди.
Може, так ламати хоч ніхто не буде.

Розцвіла черешня знов в моїм саду.
Вже свого онука я туди веду.
З ягодами гілка ніжно колихнулась
І сама низенько вже до нас нагнулась.

НЕ В ТОМУ РІЧ

Не в тому, милий, річ,
Що вже не любиш.
Лиш, може, тільки в тім,
Що швидко так забудеш.
Зовсім же річ не в тім,
Що почуття не мав,
А мабуть, в тім лише –
Від мене приховав.
Не в тому, мабуть, річ,
Що слів отих не чула,
А, знаю, просто в тім,
Що у душі відчула.
Не в тому, бачиш, річ,
Що холодом війнуло,
А в тім печаль моя –
Життя вже промайнуло.
І не тому сльоза,
Що іншу полюбив,
А звісно, в тім лише,
Що пам'ять розгубив.
Не в тім же є печаль,
Що молодість згубила,
А тільки в тім вона –
Тебе не розлюбила.

МОЛЮСЬ

В храм прийшов вклонитись Богу,
Попросити допомогу.
Всі молитви прочитав,
На колінах попрохав
Лиш здоров'я, миру всім:
І дорослим, і малим.
Щоб матуся ще жила
І дитинонька росла,
Щоб у щасті і добрі –
не в сльозах і не в журбі –
Люди ріднії жили
І радіти щоб могли.
«Господи, спаси, молю,
Всіх, кого в житті люблю.
Може, деколи грішу –
Милостивим будь, прошу».
Стану в церкві, помолюся,
Щиро Богу посміхнуся.
Я в душі подяку маю,
Про спасіння лиш благаю.

СКУПИЛАСЯ

Вийшла тітка на базар огірків купити:
Діткам, може, на салат, окрошку зробити,
Повезти в село бабусі на гостинець, може,
Бо з пустими ж то руками їхати не гоже.
Ось купила кілограм . Гарні, зелененькі.
Роздивилась, відійшла... Щось вони тверденькі...
Не годяться дітворі, не вгризе бабуса...
«Може, кращих ще знайду, зараз подивлюся».
По дорозі, що додому, бачить дві палатки:
Огірочки на вітрині – нібито із грядки.

Всі зелені, невеличкі, прямо – красота.
Вирішила враз купити тітонька ота.
Підійшла, поміркувала скільки ще купить:
«Може, більше вже візьму, знов щоб не ходить.
Дуже гарні вже такі, просяться купити.
Кілограмів два візьму, щоб і засолити».
Підійшла до продавщиці, гроші подає.
Та ж з-під столу ящик інший тітці дістає.
На ваги поклала жовті, в'ялі огірочки,
Брати в рота не захочеш, тим більше до бочки.
«Дівчино, – говорить жінка, – я ж не ці просила!»
Продавщиця, мов не чує, робить своє діло.
«Їжте, тітко, що даю», – так вона сказала
І пожовклі огірочки далі викладала.
Жінка глянула спокійно, мовила одразу:
«Будеш їсти їх сама (маючи образу).
За свої ж то, бачиш, гроші, я куплю свіженькі.
На вітрину ж ти поклала гарні, зелененькі».
Повернулась так і вийшла прямо із базару,
Не купила, як збиралась, свіжого товару.
Ой, коли ж то люди добрі будуть розуміти,
Що продати огірок теж потрібно вміти.
Не грубити, друзі, треба і не ображати,
А культурно й огірочки треба продавати.
Бо на кожний той товар покупець є свій,
Та лише продати вдало ти його зумій.

ЗМІСТ

1. Я люблю свою країну.....	41
2. Прапор України.....	42
3. Рідний край.....	43
4. Білая лелека.....	44
5. Україна наша.....	45
6. Чорнобривці.....	46
7. Вишиванка.....	47
8. Черешня.....	48
9. Не в тому річ.....	49
10. Молюсь.....	50
11. Скупилась.....	50

Художнє оформлення обкладинки розділу: Олена Макаренко

Лариса Вовненко
О МУЗЕ

Поезія – безмежний океан.
У римах віршів виринають долі,
Творцем прожиті, вистраждані болем,
Стискають душу міцно, мов капкан.

Л.Вовненко

Вовненко Лариса Іванівна народилася 8 лютого 1975 року в місті Ромни. З дитинства захоплювалася мистецтвом. Закінчила музичну школу, а згодом Сумське музичне училище ім. Д.Бортнянського та Сумський педагогічний університет ім. А.Макаренка, факультет мистецтв. Працює в загальноосвітній школі вчителем. Вірші і музику почала писати з раннього дитинства. Натхненням до творчості є рідна земля, краса її природи, любов до батьків та родини. Як будь-який митець, з особливим хвилюванням переживає за долю своєї Батьківщини та її народу. Саме поезія розкриває сутність душі поетеси, допомагає самовиразитися. Прагнення викликати у читача почуття прекрасного, любові до ближнього, співпереживання та милосердя – основний принцип її творчості.

О МУЗО!

О музо, ти приходиш непомітно,
Одним лиш тільки поглядом своїм
Ти в душу проливаєш денне світло,
Чаруєш танцем безкінечних рим.

Сміюся, плачу разом із тобою.
Пливають рядки, як до ріки струмок.
І поринаю прямо з головою
В безмежний океан своїх думок.

З'являєшся тоді, коли захочеш,
Приносячи наснаги аромат.
І вдень приходиш, і посеред ночі,
Даруєш щедро віршів зорепад.

І мчить строфа у вирій за строфою,
І настає поезій листопад,
І вже землі не чути під собою –
Летять емоції, неначе град.

О музо, ти прекрасна і жадана,
Тобі до ніг низесенько вклонюсь.
У тебе вірю, щира, полум'яна.
Люблю і втратити тебе боюсь.

ОСІННЯ ЕЛЕГІЯ

Осінь тихою ходою
Йде поміж людей,
Ніжно кличе за собою
Всіх своїх дітей –
Хлопчаків рудоволосих
І плаксунь-дівчат,
Що влітають в довгі коси
Квітів аромат.
Дивна гостя засіває
Золотом стежки,
У руках своїх тримає
Теплі пиріжки.
В горобинове намисто
Щедро одяга,
І за нею тихо листя
Ковдрою ляга.
Журавлів акорд прощальний
В небі забринить,
Голос ніжний і печальний
Чисто зазвучить.
Він приємно зачарує,
Звабить, закружля,
Передзвін його почують
Луки і поля.
Заспіває дядько-вітер
В хорі гомінкім,
Привітають руки-віти
Плесканням дзвінкім.
Тільки небо не радіє,
Квилить, мов дитя,
Потайки, безкрає, мріє
Про ясне життя.
Сивий дід-туман зітхає,
Наче уві сні,

Казкою заколисає
В срібному човні.
Повезе пониклим лугом
В край солодких снів,
Буде він надійним другом
До весняних днів.

ЗИМОВИЙ ВЕЧІР

Зимовий вечір. Щебетом дзвіночка
Летять хвилини у космічну даль,
І, одягнувшись у нову сорочку,
Слуга-мороз видзвонює в кришталі.

Ця пісня вічності зліта до неба
І там повторюється знов і знов.
І більшого в житті уже не треба,
Бо звуки ті є ніжність і любов.

Вони хвилюють душу, окриляють,
Несуться у замріяну блакить,
Та часом смутком серце огортають
І крають душу спогадом на мить.

Усе мине, і поглядом святковим
Хтось візьме наші душі у полон,
Щоб в час нічний, жаданий і казковий
Розвіятись, немов вчорашній сон.

І Рік Новий, що зі старим зустрівшись,
Коли останній добіга кінця,
Зимовою порошею умившись,
Іде, як наречений до вінця.

ЛІТНЯ ПОРА

Вже літо за поріг переступило,
Запахло, зацвіло, заклекотіло,
Тепла насіння принесло у жменях,
Дало землі своє благословення.

Фарбує вміло пензлем кольоровим,
Встеляє луки килимом шовковим
І гладь річок до блиску натирає.
Вінок із ягід і квіток сплітає.

Та часом, як бешкетник пустотливий,
Босоніж по калюжах після зливи
Стрибає, намагаючись дістати
Коромисло-веселочку строкату.

Мелькнув сачок у луках трав'янистих,
Злякав юрбу метеликів барвистих.
І піднялися вгору, полетіли,
Яскравими крильми замайоріли.

Солодким медом пахне коло хати,
Дурманять голову чебрець і м'ята.
Лежить під сонцем поле, засмагає,
Легенький вітерець-пустун гуляє.

А в небі пропливають подушками
Хмаринки над лісами і степами,
Неначе хтось незримою рукою
Їх підбиває там, над головою.

Пливуть за обрій, за далекі схили
Туди, де сонечко голівку хилить
І засина у світлі пурпуровім
Під пісню солов'їну... колискову.

КОЛИСКА

Далеко десь, за небом кольоровим,
Де сонце повертається до хати,
Колиска у цвітінні барвінковім
Мене чекає, щоб заколисати.

Там ніжні віти пестять і голублять,
А стиглі ягоди лоскочуть подих,
Весняні зайчики ласкаво люблять,
Стрибають по колисці, мов по сходах.

І музика божественна лунає,
Вплітає барви звуків тих у коси.
Немає їй початку, ані краю,
Звучить вона невимушено, просто.

Там виростають, як у птаха, крила,
І подихом легким, новим і свіжим
Летиш по небу, наче під вітрилом –
Таким міцним і кришталево ніжним.

А досягнувши райдужної миті,
Купаєшся в промінні благодаті,
Тоді немає кращого на світі,
Коли співають янголи крилаті.

Далеко десь, за небом кольоровим,
Мене колиска зоряна чекає.
Втомившись, я піду у край шовковий,
Нехай вона мене заколисає.

БАЛАДА ПРО МАТІР

Край села стара хатина,
Вщент заповнена людьми,
Гірко свічка восковими
Обливається слізьми.
Вся кімната оповита
Чорним кольором хустин.
Біль і горе, наче свита,
Коло тихих домовин.
Постаріла, як примара,
Припадає до синів.
Очі їй закрила хмара,
Світ Господній почорнів,
Сили дихати немає.
Ненависне їй життя.
Душу рве і серце крас
Скаженіюче виття.
Ось вони – лежать, мов квіти,
Світлі, наче з образів.
Як їй жити в цьому світі?
Хто поверне їй синів?
Бог за що її карає?
Провинилась чим вона?
Чом останнє забирає
Невблаганна та війна?
Повернутись обіцяли
Сизокрилії сини,
Та ось тільки не сказали,
Як зустрінуться вони.
Все прокляття посидала,
Як дізналась про біду,
Божеволіла, кричала
Біля хати у саду.

Ось і дзвони продзвеніли,
Час прийшов, в останню путь.
Тільки геть не стало сили,
Бач, попідруки ведуть.
Почалося. Залунала
«Пливе кача»... сумно так...
Он дівча маленьке стало
Із корзиною в руках.
Мертві квіти полетіли
Пелюстками до землі,
Низько голови схилили
І дорослі, і малі.
Тихі зойкання дівочі,
Плачуть жалібно жінки,
І ховають мокрі очі
Стримано чоловіки.
З натовпу почувся стогін –
Йде, нещасна, ледь жива.
Неслухняні стали ноги,
Посивіла голова.
За одну добу змінилась,
Почорніла, як мара,
Наче хата покосилась,
Стала немічна, стара.
Горе душу розірвало,
Розлетілась, наче скло,
В серце кулею ввірвалось,
Защеміло, запекло.

Цвинтар подихом холодним
Юні душі зустріча,
Словом праведним Господнім
Новобранців велича.
Свіжі, вириті могили –
Мов останній вже причал.
Опустили домовини,

Залп гармати прозвучав.
Кров у скронях закипіла,
Натягнулась, мов струна.
Закричала, захрипіла,
Знепритомніла вона...

Тихо в полі колосками
Вітер хвилі розганя,
Угорі поміж хмарками
Пташка пташку доганя.
Вдалині, поміж колосся,
Мати – світла, молода.
Розвивається волосся,
Наче у струмку вода.
Руки догори, махає,
Кличе соколів своїх.
З гірки весело лунає
Гомінкий дитячий сміх.
І біжать удвох до мами
Босоногі хлопчаки,
Неньку теплими руками
Обіймають малюки.
І пішли разом, щасливі,
В далеч мати і сини.
І, здавалося, у мирі
Будуть жити вік вони.
Та в останніх краплях світла
Силуети розпливлись,
Звуки тихої молитви
У повітрі полились.

Опритомніла. Відкрила
Очі змучено сумні,
Десь у грудях заболіло,
Руки стали крижані.
Підвелася. Тихо-тихо

Потяглася до могил.
В голові безжальний вихор,
Плакати ж немає сил.
Жалюгідна, самотня...
Все – немає виходу.
Лиш у небесах високих
Чорне в'ється вороння.

ДВА СОЛДАТИ

Після грізної битви
Два солдати сиділи
Край дороги, де зріла трава.
Два бійці між собою
Тихо щось говорили,
І тремтіли в повітрі слова.
«Звідкіля ти, мій друже?
Є у тебе родина?
Ким ти був, як буяло життя?»
«Є матуся у мене
І красуня-дружина,
Народитися має дитя.
Так хотілося, знаєш,
У годину веселу,
Як закінчаться люті бої,
Повернутись додому,
До своєї оселі
І радіти у колі сім'ї.
Пригортати матусю,
Цілувати дружину,
Доживати із нею літа,
Піднімати угору
Довгожданого сина
І дивитись, як він підроста.
Не судилося, певно.
Та смертельна рана
Обірвала навічно життя.
І ридатиме мати,
Заголосить кохана,
Та назад вже нема вороття».
Мовив другий вояка:
«І мене ж бо чекають
У далекій отій стороні.
Моя люба родина
Ще, напевно, не знає,
Що загинув і я на війні.

Дві малесенькі доньки
Будуть довго питати
У змарнілої неньки-вдови,
Чи повернеться скоро
Їхній люблячий тато
Із чужої для них сторони?
А найменший – хлопчина.
У пілотці, як тато,
Іграшковий в руках автомат.
Так упевнено буде
Всім дорослим казати,
Що і він український солдат.
Як колись, пам'ятаю,
У дитинстві далекім,
Грала теж у війну дітвора.
Там до рідного дому
Прилітали лелеки,
А війна – то була тільки гра».
Підвелися солдати.
В небесах пурпурових
Захід сонця став слізно сумний,
Тільки там, край дороги,
Із гарячої крові
Проростав уже мак польовий.

ВІЙНА

Горизонт затагнули хмари,
Мов гігантські висять кораблі, –
То, неначе небесна кара,
Ходить привид війни по землі.

Сіє зерна біди і лиха,
Поливаючи рясно слізьми,
І нещадно пониклі стріхи
Обпікає страшними крильми.

Захлинається лютим сміхом,
Шаленіючи від канонад,
І сприймає, неначе втіху,
Вибух бомб і ревіння гармат.

Смерть скажено в сідлі гарцює
На піднятому дибки коні,
Косить душі людей, жнивує,
Платить щедро податки війні.

І пливуть, і пливуть до рідних,
Як човни, за труною труна.
І лютує, неначе відьма,
Ненажерлива, дика війна.

ДАЙ, БОЖЕ

Дай, Боже, на своїй землі
Відчути благодать небесну,
З руїн піднятися, воскреснуть,
Навік позбутися петлі.

Дай, Боже, хліба сироті,
Незрячому вкажи дорогу
І хворого постав на ноги.
Не дай померти в самоті.

Дай, Боже, віри у серцях:
Розчарування подолати.
Не дай себе замордувати,
Навік зостатися в мерцях.

Дай, Боже, правди на вустах,
Щоб лезо слова загострити,
Брехню безжалісно розбити,
Розвіяти смердючий прах.

Не дай застрягнути в багні
Людських розмов і пересудів,
Не дай товариша Іуду,
Що стліє в грішному вогні.

Дай, Боже, ранків золотих
І промінь сонця зустрічати,
Щоб не оплакувала мати
Синів ріднесеньких своїх.

Дай, Боже, розуму вождям,
Які з вершини п'єдесталів
З могутнім кулаком зі сталі
Подібні сильним королям.

Не дай підписувати їм
Перстом кривавим наші долі.
Вдихни у душі іскру волі
Гарячим подихом своїм.

ЗМІСТ

1. О музо!.....	55
2. Осіння елегія.....	56
3. Зимовий вечір.....	57
4. Літня пора.....	58
5. Колиска.....	59
6. Балада про матір.....	60
7. Два солдати.....	64
8. Війна.....	66
9. Дай, Боже.....	66

Художнє оформлення обкладинки розділу: Тетяна Шаріпова

ВАЛЕНТИНА БОРОДЬКО

СВІЧА МОГО ЖИТТЯ

Валентина Михайлівна Бородько народилася 1950 року в с.Перехрестівка Роменського району Сумської області. У цьому ж селі закінчила школу. Здобувши педагогічну освіту, працювала вчителем початкових класів на Рівненщині. А з 1972 року і до виходу на пенсію – в рідній школі.

Віршувала змолоду, але здебільшого це були присвяти. Складала римовані рядки до свят, для виховних годин, на уроки. Коли ж доля звела з «Обріями», її талант розквітнув з новою силою. Поетеса почала друкуватися в газетах «Вісті Роменщини», «Город А», «Сільські вісті», «Сумщина» та в літературно-історичному альманасі «Ромен».

«У цьому жорстокому, незахищеному світі кожна людина шукає ту нішу, де можна знайти спокій для своєї душі. Для мене – це поезія. Незнаний, неповторний світ, де я відпочиваю від життєвих проблем, від сірих буднів. Доки я пишу, поки й живу, бо в круговерті рим забуваєш про негаразди, залишаючи в рядках біль втрати, свої жалі, неспокій, і знаходиш затишок для свого змученого серця.

Поезіє! Неси мене на крилах мрій у незаймані далі добра й любові!»

Валентина Бородько

ЧОМУ ПИШУ Я ВІРШІ ?

Як не писать? Війна ж на сході!
Тече людська рікою кров.
Немає миру у народі –
І гинуть, гинуть люди знов.

Тому душа кричить від втрати.
І серце рветься від жалю.
Аби якусь розраду мати,
Пишу я вірші й сльози ллю.

Коли я чую сміх дитини,
Яку татусь взяв на плече, –
Радію щастю я людини.
Пишу – і менше біль пече.

Як пара голубів воркує,
А потім вмить злітає ввись, –
Душа гармонію вже чує.
Отак і вірш мій появивсь.

Коли до місяця сміються
Вночі закохані зірки,
Тоді всі рими удаються
Й пишу я вірші залюбки.

Як сонце землю обіймає
І зігріває знов теплом,
Тоді хай муза не дрімає,
А йде до мене із добром.

Хай Божий дар в душі навіки
Із рим здійсмає заметіль.
Поезія – для мене ліки.
Пишу – й зникає в серці біль.

МАМИНА МОЛИТВА

Щоночі зорі дивляться у вікна хати.
Край столу знов сидить сумна, змарніла мати.
Журба з печаллю всілись на чоло:
Дзвінка від сина тиждень не було.
Думки шугають, б'ються птахами у скронях,
А матінка все держить телефон в долонях.
І набирає номер повсякчас,
Та чує оператора щораз:
«Ваш абонент не може знов дзвінка прийняти.
Передзвоніть! Ще можна СМС послати».
Вже жаром голову печуть думки,
А з телефону лиш звучать гудки.
У відчаї благас, просить Бога мати:
Її кровиночку-дитя оберігати.
В цей час лежав синок у бліндажі,
Де смерть з життям боролись на межі.
Напевно, сильна мамина була молитва.
Життя перемогло! Скінчилась люта битва.
Почув синок крізь марево дзвінок
І рідної матусі голосок.
«Я не дзвонив, бо телефон мій розрядився.
Пробач! Зі святом привітати запізнився.
У гості незабаром ти чекай,
З війни мене, рідненька, зустрічай».
Від радості матуся плаче і сміється,
І ночі темінь розповзлась уже, здається.
Молитву шепчуть мамині уста,
Вона у неї щира і проста.
Молитва материнська береже хай сина,
Щоб на війні не згинула її дитина.
Вертаються додому хай сини,
Щоб рід людський продовжили вони.

МИНАЮТЬ ДНІ

Минали дні, минув і рік
Тяжкої і гіркої втрати.
Героями пішли навік
Сини, а їх чекає мати.

Їм милуватись би дощем,
Радіти сонцю і кохати.
А їх нема... У серці щем,
Пекучий біль – не передати.

Життя поклали молоде
За рідну землю в Україні.
З якого краю, сину, й де
Батькам тебе чекати нині?

Хто витре сльози матерям,
Батьків поверне хто сиріткам?
Допоки вже страждати нам,
Жить у страху вкраїнським діткам?

Ми жити хочем без війни.
І Богу молимось святому:
«О Господи, нехай сини
Живими прийдуть всі додому!»

НЕ В ТОМУ РІЧ

У небі журавлиний клич.
Летять, бо вже зима невдовзі.
Тебе, мій любий, клич не клич,
Та пустота лиш на порозі.

Не в тому річ, що я сама,
Що в серці невимовна туга,
А в тому річ: тебе нема.
І у душі вирує хуга.

Холодний дощ і темна ніч.
І біль стискає знову груди.
Що дощ іде, не в тому річ,
А в тім: тебе уже не буде.

ЗНОВУ ПЛАЧУТЬ ЗОРІ

Знову плачуть і падають зорі,
Коли місячно, гарно надворі.
Тихо падають – сліду немає.
І з людьми у житті так буває.

Посміхнись, коли падають зорі,
Коли холод і мряка надворі.
Як душа стогне, наче у звіра,
Посміхнись, хоч у серці зневіра.

Посміхнись, як несила мовчати,
Коли хочеться плакати-ридати.
Від самотності хочеться вити –
Посміхнись і продовжуй знов жити.

СПОМИН

Із вирію летять ось журавлі.
Курличуть радісно у високості.
Вертаються до рідної землі.
Можливо, й ти прилинеш з ними в гості.

На крилах журавлі несуть весну.
Торкає душу сонця ніжний промінь.
І оживає серце вмиль від сну,
Та прокидається щемливий спомин.

Колись удвох стрічали журавлів,
Які ключем летіли в надвечір'ї.
Ти в хату теж заходить не хотів.
І ми стояли довго на подвір'ї.

В повітрі дух весни витав п'янкий,
Такий хвилюючий, тонкий і ніжний.
Завжди для мене спогад цей сумний,
Як чую клекіт журавлів тривожний.

І знов летять до рідного гнізда.
Журавликам на крила всівся промінь.
Роки біжать, як весняна вода,
Та жевріє надії згаслий пломінь.

СВІЧА МОГО ЖИТТЯ

Навколо морок. Тож запальною свічу.
Веселий вогник по стіні стрибає.
Її в підсвічник так старанно я мощу,
Бо вечір ввесь вона горіти має.

І заворожено на полум'я дивлюсь.
Життя порівнюю я із свічею.
До строку щоб вона не згасла, так боюсь.
У темряві як жить? Тож дорожу я нею.

А свічка, як моє життя, вже догора
І скапує гарячою сльозою.
Благаю Бога, щоб моя свіча-зоря
Ділилась світлом ще не раз зі мною.

ПОКЛИЧ МЕНЕ

Поклич мене. Поклич – і я прийду.
Здолаю вмиль гіркі літа розлуки.
Вернусь, щоб відвести твою біду,
Затамувавши всі душевні муки.
Підставляю я тобі своє крило,
Коли твоє зомліє у польоті.
Віддам ще не розтрачене тепло,
Хоча минуло літ – злічити й годі.
Дорогою он шкандиба зима.
Уже осіла паморозь на скронях.
І у минуле вороття нема.
Я не зігрію рук в твоїх долонях.
Поклич мене. Поклич, хоча б вві сні.
Чомусь я так давно цього чекаю.
Напевне, все це мариться мені,
Але колись зустрінемось... Я знаю.

НА СУД БОЖИЙ

Тілесну вмиль покинувши облуду,
Злетіла душенька за небокрай.
Вона до Божого прямує Суду.
Куди направлять в пекло чи у рай?

Летіла. Та у розпачі спинилась:
«О Боже, де подіну я гріхи?
Їх стільки за життя вже накопилось:
Накласти можна повнії міхи».

Метнулася назад до того тіла,
Яке розкошувало у гріхах.
Щоб побувало на Суді – хотіла,
Але рідня вже поховала прах.

Заплакала душа слізьми гіркими,
Бо перед Богом їй відповідать.
Тож довелося із гріхами тими
Їй по митарствах сорок днів літять.

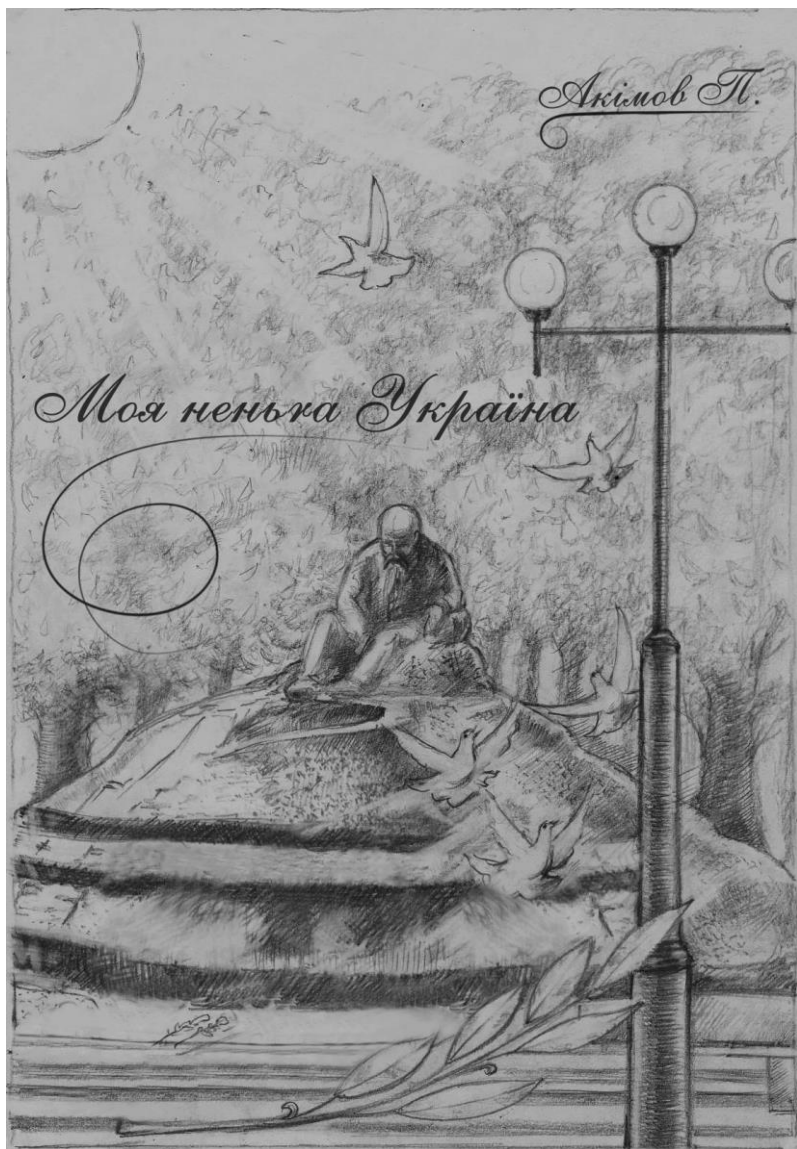
Упала ниць, нещасна, перед Богом.
Та враз вона відчула дух тепла,
Бо за Суддівським вже Господь порогом
Зерня добра знайшов у купі зла.

Зраділа. Стала Боженьку просити:
Земні гріхи простити знову всі,
Її у царство Боже поселити,
Щоб Господу служити в тій красі.

Тому живіть на світі в серці з Богом,
Щоб совість завжди чистою була.
Злобу, пиху залиште за порогом,
Аби душа тоді в раю жила.

ЗМІСТ

1. Чому пишу я вірші?.....	71
2. Мамина молитва.....	72
3. Минають дні.....	73
4. Не в тому річ.....	74
5. Знову плачуть зорі.....	74
6. Спомин.....	75
7. Свіча мого життя.....	76
8. Поклич мене.....	76
9. На суд Божий.....	77

Акімов Петро Михайлович народився 12 липня 1960 року в с. Юнаківка Сумського району. Дитинство, юність і перші кроки самостійного життя проходили в різних куточках нашої країни. Має вищу технічну освіту. Одружений, виховує двох синів. Любить поезію і образотворче мистецтво. Друкувався в газеті «Вісті Роменщини» та в літературно-історичному альманасі «Ромен».

МОЯ ПІСНЯ

Я в житті виборюю свободу,
Зорепадом падаю з висот,
Полум'ям, прозорою сльозою
До землі, що родить слова плоть.
Я збагненний, мабуть, тільки тілом.
Крапає в долоні сонця цвіт,
І сіяє мудрістю живою
Віршів і пісень моїх блакить.
Заридає, наче скрипка, вітер...
Хвиля думки море сколихне,
Необачне, в почуттях просторе,
Що зігріє ніжністю мене.
Рими, рими, ви – мої кларнети.
Рими, рими, ви – мій водоспад.
Ви буття мого високі кручі
І моїх пісень квітучий сад.

МОЯ НЕНЬКА УКРАЇНА!

Моя ненька Україна –
Небо, крила, сонця край,
Чорнобровая дівчина,
І веселий водограй,
І Карпат зелених гомін,
І трембіти голоси,
І церковні передзвони,
Яблуневії сади.
І Дніпра високі кручі,
Верболози і ставки,
Білі хати і плакучі,
Світлі води навесні.
Пісня мами колискова,
І дитинства світла мить,
І кохання запального
Зачарована блакить.
Музика, що знов лунає
Від далеких берегів.
Козаки там добували
Кращу долю для синів.
І стожари полонини,
І діброви вікові,
Степу скроні сивочолі,
І веселкові гаї.
Пісні, танці і колядки.
І вертепи гамірні.
Я люблю тебе, Вкраїно!
Ти за матінку мені.

ДЗВОНИ ЧОРНОБИЛЯ

Бринить струна так гірко-гірко,
І хвиля туги спогад розлива.
Стоїть, як монумент, Чорнобиль,
Для нас жахливим часом ожива.
І плаче краплями скорботи,
На цілий світ тривожний дзвін здійма,
Покинутий не для роботи.
Журбою трави рідні полива.
То горе для моєї України,
Її забуте світле майбуття,
Де розпустила нічка коси,
Куди немає щастю вороття.
Там вітер зорі зустрічає
І тиша у полоні вічним спить,
Мов загубила квітку мрії.
І темряви сумна крокує мить.
Спливає час – ще дужче біль... І дзвони
Доносять нам скорботи голоси.
Навіщо атом будувати?
Губити рідні землі і ліси?
Дзвенить і плаче нам Чорнобиль,
У кожному серці болем ожива
За славний подвиг воїнів-героїв,
За людям подароване життя!

НЕБЕСНА СОТНЯ

Повстали, гнані та голодні,
Країни доньки і сини,
Щоб захистити незалежні
Кордони наші та лани.
На барикадах ми згорали,
Кати в крові топили нас,
А ми козацький гімн співали.
І батьком був для нас Тарас.
Непереможні, нездоланні,
Жовто-блакитні прапори.
Так, ще не вмерла Україна,
І сяють волі кольори.
На сході, півночі, в Карпатах
Ми не допустимо біди.
Співає голосно ревучий,
Такий коханий, як завжди.
Борцям-героям сотні – слава!
Ви за свободу полягли.
У боротьбі за Україну
Життя нащадкам віддали.

ДЖЕРЕЛА

рідному с. Варачино присвячується.

Моє життя – намисто долі,
Як зорі різнокольорові.
Стежками в росяні літа
Мене дитинство поверта.
В сади зелені та квітучі,
Де землі батьківські родючі.
На крилах щастя і добра
Там соловейко щебетав.
Нап'юсь джерельної водиці
Із материнської криниці,
До хати ніжно притулюсь,
Як батько, тихо помолюсь
За долю нашу переможну,
За волю нашу найдорожчу,
За хліб насущний на столі,
За Мир і злагоду в сім'ї.
Моя весна – дитинства кроки,
Щасливі, незабутні роки.
Пісні там мами колискові
у фарбах ночі кольорових.
Між трав духмяних, медоносних
В обіймах вітру стоголосих
Невидима, жива, дзвінка
Бажань і мрій тече ріка.
На крилах спогадів завжди
Я повертаюся туди,
Де сонце колос зігріває,
Троянда ніжно розквітає
На вишиванках, рушниках
Від материнського тепла.

СОРОЧКА-ВИШИВАНКА

Найкращій мамі Варі присвячується

Матусю, моя мамо,
І люба, і рідненька,
Що вишила сорочку
І білу, і гарненьку.

Що вишила сорочку,
Моя ти дорогенька,
Чарівними нитками –
Стежками від серденька.

Червонії троянди,
Намисто горобини,
Волошки синьоокі
І кетяги калини.

Стіжками, мовби крилами,
Рідненька вишивала,
Піснями, що любили ми,
Той цвіт причарувала.

Духмяними садами
Сорочка розквітає,
Як соловейко лагідний,
Вона мені співає

Про щастяко барвисте,
Про золоте кохання,
Про долю, як намисто,
Про чарівні бажання.

Спасибі тобі, ненько.
Спасибі тобі, мила.

Моя ти дорогенька,
Голубко сизокрила!

Надіну вишиванку
І пригорну до серця,
Тоді сумного ранку
І доля посміхнеться.

О КИЄВЕ РІДНИЙ !

О Києве рідний,
Столице моя,
Тобою пишаюсь,
Ти гордість моя.
Славетний, красивий,
Як наша земля,
Вінок України,
Ти пісня моя.
На хвилях дніпрових,
В блакитних очах,
В каштановім цвіті
Твій зоряний шлях.
З тобою зростаю
І в думках живу.
Тебе я кохаю,
Як матір свою.

МАМИНА ХАТА

Бабусі Анюті і дідусю Семену
присвячується

Мамина хата – неба колиска,
Мамина хата – сонячний край.
Я її пташка.
Лечу до гніздечка.
Я її радість квітуча, як гай.
Мамина хата – дорога до сонця,
Виткана з юних бажань, сподівань.
Мамина хата – ніченьки пісня,
вранішні роси і літа врожай.
Мамина хата – рушник, вишиванки,
квіти, світлини, святі образи.
Мамина хата – молитва до Бога
І для серденька, і для сім'ї.
Мамина хата – то батьківські зорі,
Зорі натхнення, праці, життя,
Стежка кохання, квітуча, духмяна,
Як найрідніша ненька-земля.
Мамина хато, вернись я до Тебе
Піснею, словом, Душею, дощем,
Низько тобі, до землі, уклонюся
За ріднії стіни, за хліб твій з борщем.

ЗАСІВАНОЧКА

«Шановні друзі, уся громадо,
З Новим роком віншую радо.
І, як одвіку у нас ведеться,
Кажу при цьому
Від щирого серця.
Сію, вію, посіваю,
З Новим роком,
З Василем всіх вас вітаю!
Щастя, миру всім бажаю,
Здоров'я міцного,
Кохання палкого.
Щоб раділось і жилося,
Щоб хотілось і моглося
Їсти, пити, і кохати,
І натхненно працювати,
Діток грамоти навчати,
Рідну неньку поважати.
Щоб сади були квітучі,
Землі батьківські родючі,
Зорі яснії вночі.
Щоб пеклися калачі,
Сонце в росах умивалось,
Щиро людям посміхалось.
Щоб країна – як дружина,
Щоб країнонька жила,
Як сім'я, заможно, дружно
І щасливою була.
Щоб ніколи не хворіли,
Щоб пісні довкіл дзвеніли,
Щоб лунав веселий сміх.
З Новим роком
Всіх, всіх, всіх!»

ОЙ, ОЧІ, ТВОЇ ОЧІ !

Ой, очі, твої очі...
Милії... дівочі!
Моє у них бажання,
І музика кохання,
І цвіт троянди, ніжний,
Духмяний, дивовижний.
І щастя гай зелений,
Спів солов'я веселий,
І водограю сонце,
І місячне віконце,
І радість веселкова,
І пісня колискова,
І трави, роси, зорі,
І луки волошкові,
Духмяні і квітучі,
Блакитні і співучі.
В них світ мого кохання,
Надії, сподівання.
Ой, очі, твої очі...
Милії... дівочі!
Як ніжно вас кохаю,
Від щастя завмираю.
На крилах мрій злітаю,
Щоніченьки співаю:
« Ой, очі, твої очі...
Милії... дівочі!»

МИРАЖИ

Ты, как мираж,
Осталась где-то там, у горизонта,
Сверкать и думать о прекраснейшем былом
Разлитой чашею воспоминанья,
Моим чудесным, ярким, лучезарным сном,
Небесной ложею, ковром цветочным
Душистых, медоносных, золотистых трав,
Где чувства морем вольным разливались,
Сливаясь с пением взволнованных дубрав.
Там не было ни лжи, ни слов обмана,
Высокопарных фраз и виртуозных па,
Там нежность лебединая звучала
Любовью, радостью земного торжества.
Мы с облаками к солнцу поднимались,
Горели пламенем божественной Души,
Цветами радуги вдвоем вплетались,
Как миражи, как миражи.

РОМАНТИКА ЛЮБВИ

Я хотел бы прикоснуться
К твоим темным волосам,
К бедрам, талии, ресничкам,
К нежным розовым устам.
Обмануться и забыться
По велению судьбы.
Горечь сладкую, хмельную
Пить в объятиях любви.
Искушен я красотой
И творением Стрельца,
В чудо верю без сомнений
До победного конца.
И когда на крыльях счастья
Мы, как птицы, улетим,
Мы с тобой, моя подруга,
Боль печали утолим.
С родника любви напьемся,
Чтоб насытилась душа.
Ночи звездное оконце
Мы откроем не спеша.
И все будет, как впервые:
Шепот губ и трепет глаз,
Сердца стук и наслажденье,
долгожданное для нас.

ЗМІСТ

1.	Моя пісня.....	80
2.	Моя ненька Україна!.....	81
3.	Дзвони Чорнобиля.....	82
4.	Небесна сотня.....	84
5.	Джерела.....	85
6.	Сорочка-вишиванка.....	86
7.	О Києве рідний!.....	87
8.	Мамина хата.....	88
9.	Засіваночка.....	90
10.	Ой, очі, твої очі!.....	91
11.	Миражи.....	92
12.	Романтика любви.....	93

Художнє оформлення: Петро Акімов

Олександра Тарасенко

Я ЛЮБЛЮ ТЕБЕ, УКРАЇНО!

Тарасенко Олександра Калениківна народилася 1938 року в с. Сміле Роменського району Сумської області, де проживає і нині. Закінчила Сумський педагогічний інститут ім. А.С. Макаренка. Сорок років працювала вчителем української мови та літератури. Писати вірші почала в дитячому віці. Зараз перебуває на заслуженому відпочинку. Має у творчому доробку шість книг: «Білі світанки», «Любіть Україну», «Світ добра», «Доля», «Мое слово», «Гортаю сторінки життя». Постійно друкується в періодичній пресі, в літературно-історичному альманасі «Ромен», а також її вірші знаходяться в соціальних мережах. Кілька років Олександра Тарасенко є членом Роменського літературного об'єднання «Обрії».

ЛЮБЛЮ ТЕБЕ Я, УКРАЇНО !

Люблю тебе я, Україно!
Бо як же можна не любити?
До тебе завжди в думці лину,
За тебе серденько болить.

Люблю твої степи безкраї,
Зелені села і міста,
Пташок у небі яснім зграї,
А на полях густі жита.

Як не любить лісів дрімучих,
Духмяних запахів садів,
Дніпра і хвиль його ревучих,
Дорідних поля колосків.

Люблю ключі я журавлині,
Що в небі високо летять,
Ромашки, дзвоники в долині,
Які всім душу веселять.

Карпати – це краса країни,
А Кримські гори – оксамит.
Смереки там ростуть, ялини –
Це незбагнений краєвид.

В нас людоньки всі працюваті –
Уклін доземний їм кладу.
Красиві серцем і відкриті –
Я їм завжди назустріч йду.

За це люблю я Україну,
Пишаюсь нею і горджусь.
Стою на цьому до загину,
За її доленьку молюсь.

ЛИСТ КОХАНІЙ ІЗ ФРОНТУ

«У нас війна. Із ворогом я б'юся,
Надіюсь, що до перемоги доберусь.
У мирний рідний край ще повернуся.
Згадаю я тебе, кохана, – посміхнусь.

Твої я бачу сірі добрі очі.
Така ти, люба, сонцесейна, як весна.
Додому повернутись думка хоче...
Та йде війна, на жаль, запекла, навісна.

Зірки за нас цілюються у небі,
Шепочуть щастя в буйних травах чебреці.
Лечу в уяві я щодень до тебе,
Аби зітерти сльози на твоїй щоці.

Для тебе серце навстіж, бач, відкрите,
А промінь сонця шле нам силу і любов.
Я подарую всі найкращі квіти,
Щоб ждана зустріч нам сіяла знов і знов.

Мене чекай. Я скоро повернуся.
Ми перемогу наближаємо щомить.
Молися ти. І я за це молюся,
Бо ця війна пекельна так усім болить».

ДРУЖНИЙ НАШ КЛАС

Пролетіли роки – і вже їх не вернуть,
Бо в житті не буває такого,
А доріжки-стежки нас до школи ведуть
Й не лишають байдужим нікого.

І зринає у пам'яті дружний наш клас,
Коли юність буяла із нами.
Саме цей час назавжди поєднує нас,
Хоч він став уже десь за горами.

Залюблялися ми, і палали життям,
І тримали про це в таємниці.
А до школи ми йшли із палким почуттям,
Щоб знання зачерпнуть, як з криниці.

Ми поважними, мудрими стали тепер,
Хоч нас доля ламала і гнула:
Хтось боровсь, хтось від болю тяжкого помер.
Нас стійкими борцями зробила.

А зустрінемось ми не один іще раз,
І про юність свою ще згадаєм,
І почуємо ми школи рідної глас –
Ми про неї завжди пам'ятаєм.

БЕРЕЖІТЬ МАТЕРІВ

Я цілую матусині ручки
І шаную я погляд святий,
Який прагне постійної ласки.
А той погляд для нас — золотий.
 Мамо, матінко, люба матусю,
 Відпочинь хоч хвилинку, хоч мить.
 Твої ручки завжди у роботі
 І тоді, коли серденько спить.
Я загляну в зажурені очі,
Які світяться сльозом живим,
Розжену думи темної ночі
І наповню промінням ясным.
 Бережіть матерів і шануйте!
 Їм приносьте щоденно тепло,
 Ніжне слово і пісню даруйте,
 Щоб вже потім жалю не було.

СВІТЛА ЛЮБОВ

Я у снах тебе бачу щоночі,
Я любов тобі світлу несу,
Бо голублять мене твої очі,
Бережу твою ніжну красу.

Цілувать тебе буду очима,
Обійму, до грудей притулю.
Хоч вже роки дзвенять за плечима,
До безтями тебе я люблю.

Аж хмеліємо ми від кохання,
Наше щастя цілує вуста.
Хай ніколи не буде прощання,
Хай любов тебе вічно віта.

РАННЯ ОСІНЬ

До нас вже осінь завітала,
Сполохані нам руки простягла,
Скрізь по-святковому прибрала,
Та літнє сонечко не зберегла.

Куценькі дні уже настали,
Росу холодну позбира трава.
Колись в гаю пташки співали,
Тепер лиш вітер пісню завива.

Дерева гублять власне листя,
Усе навкруг німіє, завмира.
А от калина на обійсті
Несе красу. Для неї це – пора.

Ще сонця кетяги шукають,
Виблискують червоні ягідки.
Вони нас в літечко вертають,
А ми б вернулись в літо залюбки.

Верба схилилась над водою –
Строкате листя в річку опада.
Осінній дощ не за горою.
Це рання осінь, рання, молода.

ЗМІСТ

1. Люблю тебе я, Україно!.....	97
2. Лист коханій із фронту.....	98
3. Дружний наш клас.....	99
4. Бережіть матерів.....	100
5. Світла любов.....	100
6. Рання осінь.....	101

Петренко Світлана Анатоліївна народилась 1 липня 1968 року в м. Ромни Сумської області, де і закінчила середню школу №5 та сільськогосподарський технікум. Зараз живе та працює в обласному центрі. Відвідує літературну студію «Літ-ра.сom» м.Суми та літературне о'б'єднання «Обрії» м.Ромни. А також неодноразово брала участь в радіопередачах «Поетичний поцілунок» на Слободі-FM. 2016 року зайняла II місце як учасниця літературного конкурсу «Намалюй мені ніч».

«Інколи я запитую сама в себе: «Скільки ж мені років? 25 – це зовсім мало, тоді 50. Замислююсь – багато. А скільки ж насправді – не розумію, бо так хочеться літати. Стою на землі, а мрії, як птахи, летять, летять».

Світлана Петренко

МІЙ ЛИПЕНЬ

Я народжена в липні, щоб пахнути медом
І на крилах любові нести всім тепло.
Це повинно так бути, бо світу так треба,
Щоб родило кохання і вічно жило.
Червоніли щоб щічки, мов ті стиглі вишні,
І буяла, мов трави, дівоча краса.
А у полі колосся, достигле та пишне,
Не кропили дощі, а вмивала роса.
Я народжена в липні, щоб в пахощах липи
Слів солодкий нектар розлітався по землі.
І не просто летів, а щоб зорями сипав.
І раділи від цього дорослі й малі.

СОНЯШНИК

Чарівна квітка, сонячне дитя,
Вклонялась вітру у широкім полі.
Не уявляла кращого життя,
Ніж в соняхах, чи іншої вже долі.

Щоранку посміхалась небесам,
Та сонцю говорила: «Добрий ранок»,
І бачила, як угорі летить оса
До неї, щоб присісти на сніданок.

Та хтось кудись по полю йшов чи брів...
Й забрав з собою сонячну голівку,
А потім перестрибнув через рів,
Щоб інше поле познімать на плівку.

Потрапила голівка в бур'яни,
А після них тоді в якусь домівку,
Де сяяли картини на стіні.
Її жбурнули ж прямо на долівку.

І зрозуміла квітка, що буття
Не завжди пахне медом та нектаром.
Де сльози ллють – відсутні почуття,
Але життя є справжнім Божим даром.

ДОСИТЬ СЛІЗ

Заспівають вітри – і заплаче життя.
В ріднім лузі верба зажурилась.
Що за сила невидима в наше буття
Невідомо навіщо вселилась?

Похилилось колосся в широких ланах,
І ромашки не квітнуть у лузі.
Стогне степ, стогне ліс, висихають поля –
Ми ж з тобою втрачаємо друзів.

То навіщо сміються ті люті вітри?
Не до сміху сьогоднішній долі.
Нас з'єднає мета – лиш одна, а не три.
Гей, життя, скільки сліз! Вже доволі!

Позбираю ті сльози, й схоплю я вітри,
І сховаю за пояс широкий.
А ти пам'ять про те, що було, не зітри.
Промінь з неба іде. Чуєш кроки?

ЗУПИНИСЬ

Хтось у небо покидав слова чи то звуки,
Щоб розхристаний вітер розніс по стерні.
Я ж ридала від розпачу чи від розлуки.
Так набрид цей туман сивочолий мені.

Десь багаття горить. Жар чи попіл несеться?
І тягається смуток із кутка у куток.
Невідомо навіщо усе це верзеться...
«Зупинись!» – закричав під ногами струмок.

НІКОЛИ

Ти відкрий лиш повіки та широко,
Щоб в простори вдивлятися зоряні.
Може, там, десь далеко, ген, високо,
Ти побачиш поля – ще незорані.

По стежинам, далеким, нетоптаним,
Пробіжишся, бо поки що нікому.
Та почувся у відповідь втомлений
Голос твій і сказав тихо: «Ніколи».

ДУСЯ

Приблудилось цуценя
Хто підкаже нам ім'я ?

Довго думали-гадали –
Цюцю Дусею назвали.

Збудував дідусь їй буду
І сказав : « Тут жити будеш».

Баба каші наварила
І малятко пригостила.

Прижилося цуценя,
Двір тепер охороня.

ЗМІСТ

1. Мій липень.....	104
2. Соняшник.....	105
3. Досить сліз.....	106
4. Зупинись.....	106
5. Ніколи.....	107
6. Дуся.....	107

Художнє оформлення обкладинки розділу: Лариса Терещенко

Панченко Владимир

Владимирович родился 11 апреля 1969 года в с. М. Павловка Ахтырского района Сумской области. С 1971 года проживает в г. Ромны. Начал писать стихи в зрелом возрасте. Публикуется в литературно-историческом альманахе «Ромен».

Я НА БЕЛЫЙ СВЕТ РОДИЛСЯ

Я на белый свет родился не за тем, чтоб зло питать,
Не затем влачусь по жизни, чтоб отступником блуждать.
Пусть высоких сотворений не достать мне наверху,
Но не стану превращаться в зло, в идейного слугу.
К милосердному привязан от рожденья своего.
И молю я человека быть не чуждым для него.

Пусть я мстительным не буду безрассудному в ответ.
Ни лукавить, ни злословить... чтобы мыслить, как поэт.
Пред заблудшим прогибаться не советую другим.
И желаю продвигаться достижением своим.
К вероломству позывную презираю я струю.
Пусть мы в мире необъятном не заблудимся в строю.

Голосом души открыт я, чтоб порочное разить.
Размышляя о небесном, мысль пытаюсь сохранить.
И порой ищу я рифму поэтическим словам,
Двигаюсь и приближаюсь к новорожденным стихам.
Не приму я жизнь иную, разменяв на мнимый рай.
Пусть, несправедность минуя, глас пророчит мне: «Дерзай!»

ПОЭТЫ

Мир воспет под солнцем ясным,
Но порыв Творца велик.
Важно нам пером пристрастным
Сохранить творений лик.
Пусть осмысленные строки
Передать поможет Бог,
Чтоб порочные потоки
Не размыли верный слог,
Чтоб к назначенному сроку
Не прошли мы без следа
И в бездействии с пороком
Не свернули от Христа.

Меркантильному не сложно:
Мелочиться иль крушить.
А кому-то неотложно
Нужно далее вершить:
Плодотворно и удало
Гения продолжить труд,
Чтоб идейное блистало,
Как бесценный изумруд.
На века он завещает
Просвещённое звено.
То наш мир обогащает,
Что преемнику дано!

И не устают поэты
Превозвышено слагать!
Только оды и сонеты,
Жаль, не каждому понять.

ГДЕ БЕЗ СТИХИИ РАЗРУШЕНИЕ

Какой успех и что за диво:
Растёт у власти капитал!
Высокий взлёт и перспективу
Властитель наш не упускал.
 И бизнесмен он, и строитель
 Особняков своих и дел.
 О, если бы политмыслитель
 Избавить нас от бед умел!
Он что-то делал для народа.
Быть может, труд наш оценил,
Но нищета – не та свобода,
Где нет для цели нужных сил.
 Где без стихии разрушение,
 Где независимость страны.
 У врат обители – прошение,
 И вздохи бедности слышны.
Уж натерпелась Украина!
Доколе нам ещё терпеть?
А завтра вскормит ли мать сына?
Иль сможем мы с отрадой петь?
 О, сколько партий осуждали!
 И вновь с надеждой мы идём.
 Но непонятно, что нам дали.
 И неизвестно, что найдём.
Хотим найти благословенья,
Прощенья Божьего для тех,
Кто недалёк от преступления,
Обманом строил свой успех.
 Кто не узрел соседа беды
 И патриот лишь на словах,
 Кто власть искал, шёл для победы,
 Но не покался в грехах.

Нас жить по совести учили
Когда-то в прошлом, но теперь
Мы лучшего не получили.
Пред нами закрывают дверь.

ДУМА

Мне с бессонницей понятно:
Я в раздумье в час ночной.
Правит Кремль неадекватный,
Хоть не миром, но страной.
 Важный русский не признает...
 Он правитель на виду.
 Ясно многим: отвергает
 Мировую правоту.
НАТО – не вулкан угрозы.
И как можно возомнить,
Что за кровь, за наши слёзы
Мы не вправе их судить!
 Может, для России статус
 Лидер силится поднять,
 Подбираясь в зимний градус,
 Чтобы скрыто убивать?
Ополченцами пополнить
Те злосчастные места?..
Власти грех не будут помнить,
Спрятавшись за лик Христа.

СОН

Я видел сон – всё мрачно в нём:
И залпы вражеских орудий,
И дом, и город под огнём...
И видел я, как пали люди.
 Нацист оскалился, как зверь.
 И этот образ был ужасным.
 Открыл он роковую дверь
 И был оратором опасным.
Надменный мозг готовил бой,
И мнил обезоружить страны,
И жаждал властвовать судьбой,
И зло таил, и строил планы.
 Собрал он войско для руин.
 И покорить грозил он силой.
 Промеж законов вставил клин,
 Но похоть тьмы не победила.
Шесть долгих лет, как ада тень,
Мир заслоняла радость света.
И был кровавым каждый день,
И ночь гремела до рассвета.
 И вот во сне я увидал
 Салюта лик победоносный,
 Но кто-то рядом зарыдал
 От боли, видимо, несносной.
Вблизи вдруг ясно рассмотрел
Вдову, что сединой покрыта.
Хотела мать, чтоб зверь горел,
Её душа была открыта:
 «Остался жив лишь младший сын.
 Троих героев схоронила!»
 «Тиран в аду, и не один!» –
 Другая мать ей говорила.
«Подарен им блаженный рай, –
То ангел говорил небесный. –
А ты проснись и выбирай:
С душою ты или телесный?
 Вникай в историю страны,
 Не забывай героев славных,

Молись, чтоб не было войны,
Живи молитвой православных».
И я проснулся от тех слов.
Сон пробудил рассудок зрелый.
Я не видал подобных снов.
Ведь предок наш – защитник смелый!
Мы помнить умерших должны
И почесть отдавать святыне,
Как нашей Родины сыны,
Как люди, что живут поныне!

ОТСТУПНИКИ СВОБОДЫ

Их зов далёкий от икон,
А взгляд – жестокая кручина.
Разрушен тлеющий закон,
Полна страданий Украина.
Закон Союза с детских лет
Внушали в школе нам с отрадой.
Теперь же слышим дикий бред
И смотрим с болью и досадой.
Они с ошибкой роковой
Там, в «новороссии», восстали,
В стране зажгли преступный бой.
Но разве в прошлом процветали?
Ведь разжигатели войны
Не ищут путь по Божьей воле.
И кровь защитников страны
Вовек не смоют в бранном поле.
Их поглощает тяжкий грех.
Они – отступники свободы.
Безбожно убивают тех,
Кого б несли по жизни годы.

ЖЕЛАНИЯ

О, сколько горя мы узнали!
Что пожелать на Новый год?
Хотим мы то, чего желали:
Пусть светлых дней придёт черёд!

Чтоб не тревожилась отныне
За сына мать, за наш народ,
Чтоб жили все на Украине
В благодеяниях весь год.

И брачных уз чтоб годовщина
От нас не скрылась на пути.
Молиться будем мы за сына,
Чтоб мог он к цели подойти.

И есть ещё, ещё желанья
В час злодеяний и беды!
Хочу, чтоб в думах во вниманьи
Созрели творчества плоды.

Хочу, чтоб не было угрозы,
Никто страданий не принёс.
Пусть не печалят душу слёзы.
Свободно дышит грудь без слёз!

И сердце пламенное в паре,
Пылая, тешится пускай.
Услышь, друг, скрипку Страдивари
И звук божественный познай!

Сей звук возвышенный веками
И славный праведной волной.
Хочу, чтоб Бог всегда был с нами,
Ведь Он сказал: «Иди за Мной».

УЖЕ НЕ СМЕЮ

Уже не смею жить я равнодушно.
Не научился скорость превышать.
Хочу я жизнью дорожить радушно.
Люблю свободно мыслить и дышать.

Мне не нужны все прошлые забавы.
И не желаю прихоть вспоминать.
Душа моя дурной не ищет славы,
А ум не хочет блуд идей принять.

Не мой венец... и злата не искатель.
Где ближний мой – враждой не прикоснусь.
И вознесу молитву, где Создатель,
И, где закон Его, не отвернусь.

Мне чужды все преемники разврата.
Неприязнь никогда не сблизит нас.
Всё зло в плену! Не убежит из ада
Позор насильника. Настанет час...

Губитель жизни, смертник неразумный!
Проклятье будет вечно жечь тебя.
С тобой унижен «подвиг» твой безумный.
Твой приговор – Всесильный Судия.

СКАЖУ СЕБЕ

Где я живу, где город мой родной,
Там общий дом устроен – храм святой.

Приходят люди Богу поклониться,
Покаяться, о благе помолиться

За ближнего и за своих детей,
Чтоб лучше жили мы и веселей.

Не для излишка в жизни сытно сладкой,
Но для любви, спасенья и достатка.

Приходят, чтобы исповедать грех.
Стоят в молитве за себя и тех,

Кто оступился и нуждается.
Пусть каждый заново рождается!

И, может, грех навечно там утонет.
Пусть после каждого земля не стонет.

Порок и недуг ясно распознаются.
Пускай в блаженстве души возрождаются!

Не стоит быть жестоким, низким в гневе.
Скажу себе: «Уже я в Бога верю.

Живу я по закону мудрости Творца.
Я человек с душой и верой – не овца».

А город мой старинный. Люди знают.
Душою мирно Бога прославляют.

Пусть город процветает! Ведь живём здесь мы.
Ромны! Тут мир и вдохновение весны.

КРЕЩЕНИЕ

На праздник важный православный
Святой водицы я напьюсь.
Молиться буду неустанно,
Дыханьем Господа явлюсь.

И стану сердцем непродажный –
Душой и телом исцелюсь.
Тогда я, сильный и отважный,
В грехах своих не утоплюсь.

А все грехи и низость мысли
Пусть ветер унесёт скорей!
И путь души для новой жизни
Откроется в судьбе моей.

ВОСПОМИНАНИЕ ДЕТСТВА

Бывает, после сновидений
Я вспоминаю отчий дом,
Минуты детских наслаждений
Иль юность в хуторе моём.
 Роскошный сад, где в пору лета
 Плоды теснились на ветвях.
 Свои вопросы и ответы
 Я пеленал в родных краях.
Я видел там леса густые
И слышал песни разных птиц.
Цветы повсюду полевые –
То календарь моих страниц!
 Холмы и горы возле дома,
 Душистых трав где аромат.
 Тропа к пруду, что так знакома.
 Рассвет я помню и закат.
И то, как на горе высокой
Смотрел с вершины прямо вдаль,
Смотрел на вид реки далёкой.
Добром дышал и гнал печаль.
 Видал камыш, кусты, и ели,
 И пляж с палаткой у реки.
 Вокруг луга там зеленели.
 С челнов удили рыбаки.
Грозу я помню и след бури,
Как просыпался, день встречал,
Как тучи плыли по лазури,
Не ведая земной причал.
 Каникул пору вспоминаю
 И много ясных дней подряд.
 Страницы прошлого читаю –
 Те книги, что стояли в ряд.

Тот край зовёт, года листая,
И манит вновь на выходной
Туда, под солнцем где блистает
Река с бегущей волной.
 Тропой утоптаной до сада
 Иду, где трели соловья,
 Где тишина и ждет отрада,
 Где просто Родина моя.

МНЕ НРАВИТСЯ ВСТРЕЧАТЬ РАССВЕТ

Порой мне нравится встречать рассвет,
Вдыхая утром воздух летний,
Когда приветливый небесный свет
Весь сад разбудит многолетний.
 Когда проснётся песня соловья,
 Когда по зову телефона
 Вновь голоса друзей услышу я
 Под эхо уличного звона.
Мне нравится не оставлять тебя
На праздник или выходные.
С тобой живу не только для себя:
Близки мечтой мы и родные.
 Люблю я и красу души твоей,
 И рад всему, что сердцу мило.
 Готов быть искренним и для друзей,
 И женскую ценю я силу.
Мне нравится шептать тебе слова,
С утра вдохнуть восторг душевный,
Когда ликует день и ты права,
Зовёшь улыбкой пробужденье,
 Когда луч солнца озарит наш дом,
 А ты глаза откроешь голубые
 И дети, милым смехом озорные,
 Поделятся своим прошедшим сном.

ПРИГЛАШЕНИЕ

Приходи ко мне на День рождения
После шумных дней, на выходной!
В тишине прочту стихотворенья,
Расскажу, где берег мой родной.
 Расскажу о дымке серебристой
 В том краю, где летняя жара,
 Где с утра на травушке росистой
 Уж лепечет резво детвора.
С ранней юности, бросая взоры,
Я ходил к реке из года в год.
Выходя из дома, видел горы
И встречал с удилищем восход.
 Вспоминаю озорные годы,
 Вдоль реки крутые берега,
 Как под тенью дышащей природы
 Я ступал в роскошные луга.
А зимой лишь изредка, бывало,
Навещал родимые места.
В хутор шёл – и сердце трепетало,
И скользил по речке у моста.
 Там гостил, мечтал и просыпался.
 Не забыть мне милые края:
 Как с восходом новый день рождался,
 Как удил под песню соловья.
Приходи ко мне на День рождения
И плени красой, на выходной!
Видимо, в порыве вдохновенья
Буду больше рад тебе одной...

РАЗЛУКА

Как будто я устал в дорожной пробке.
Живу без торжества, и нет идей.
Как будто внутренний мой голос робкий
Весь год томит невидимый злодей.
 И остывает лава вдохновений,
 Хотя и в мыслях вижу ясный взор.
 Но грустно мне, и нету песнопений,
 Где сердце бьётся, где любви узор.
Душа утомлена разлукой долгой,
Но как и прежде я живу тобой.
Всё так же восхищаюсь непритворной,
К себе манящей женской красотой.
 Не забываю чудный лик и очи,
 Вдали во сне я вижу образ твой.
 Пусть скорей уходят дни и ночи:
 Спешу обнять тебя... и быть с тобой.
Шептать о том, что вновь не потревожит,
Не убежит разлукой завтра день.
Твоя улыбка снова приумножит
Желание творить, не зная лень.
 Когда же я приду, мой друг сердечный, —
 Твои глаза увижу наяву.
Хочу взойти с тобой на путь предвечный,
Сказать: «Надеюсь, верю и люблю!»

ОГЛАВЛЕНИЕ

1. Я на белый свет родился.....	110
2. Поэты.....	111
3. Где без стихии разрушенье.....	112
4. Дума.....	113
5. Сон.....	114
6. Отступники свободы.....	115
7. Желания.....	116
8. Уже не смею.....	117
9. Скажу себе.....	118
10. Крещение.....	119
11. Воспоминание детства.....	120
12. Мне нравится встречать рассвет.....	121
13. Приглашение.....	122
14. Разлука.....	123

Художнє оформлення обкладинки розділу: Лариса Терещенко

Яковлева Маргарита Іванівна народилась 1945 року в м. Хабаровськ Російської Федерації. В 11 років разом з батьками переїхала до України, до м. Ромни, де мешкає і нині. Закінчила Київський технікум легкої промисловості. Писати вірші мріяла з дитинства, але розпочала лише з 2013 року. Її поезії пронизані любов'ю до України, до людей. Раніше не друкувалася.

СТИХИ

Когда плохое настроение,
Пишу стихи плохие.
И люди, и животные,
Как будто не родные.
 Когда есть настроение,
 Стихи пишу хорошие.
 Животные и люди –
 Между собой похожие.
Когда нет настроения,
Семь бед – один ответ.
Стихов без настроения,
Выходит, тоже нет.

ЛЕЛЕКА

Далеко-далеко летіла лелека,
Летіла лелека в далекі краї.
Лелека летіла, журилась лелека,
Що більше немає домівки її.

Що більше не буде куди прилетіти:
Усе сплюндрувала, спалила війна.
У вирії чорнім загинули діти –
Лелека лишилась у світі одна.

Позаду лишилась її Батьківщина,
Її Україна – чарівна й сумна,
Що буде чекати лелечу родину.
Не може країнонька бути сама.

Летіла лелека далеко-далеко...
Вертайся, лелеко,
До нас назавжди!

ТРИМАЙСЬ, УКРАЇНО!

Тримайсь, Україно! Ми разом засієм
І разом, звичайно, тоді пожнемо,
А ще заспіваєм і цілому світу
Про рідну країноньку розповімо!
Хай сповідь лунає, мов тиха Молитва,
З проханням до Бога про мир і любов.
Щоб рідна країна воскресла й розквітла,
Щоб ми шанували її знов і знов!

РОДИНА

Нет краше Родины моей!
Вкуснее нету сала.
Мне Украины нет милей,
Что Родиною стала!
Она с широкою душой,
С лукавинкою милой...
Она раскрылась предо мной
И в сердце поселилась.
Теперь, когда пришла беда,
Стучит войною страшной,
Ты, Украина, будь всегда,
А прочее – не важно!
Моя милая, славная!
Моя самая главная!
Украина моя!

ПЛАЧ УКРАЇНИ

Ой, високі сині гори,
Та вони зазнали горя!
Ой, квітучі полонини,
Та й вони сумують нині!
Ой, ой, ой, ой!
Ой, широкий степ та тихий,
Бо його спіткало лихо!
Ой, міста рідненькі й села,
І вони вже не веселі!
Ой, ой, ой, ой!
Ой, прийшла ворожа сила,
Вже нема терпіти сили!
Плаче-тужить Україна:
«Я раніш була єдина!
Ой, ой, ой, ой!
А тепер мене шматують,
Рідну неньку не цінують!
Схаменіться, мої діти,
Треба рідне захистити.
Ой, ой, ой, ой!
Бережіть своє коріння,
Бо залишитесь у злиднях!
Ой, ой, ой, ой!»

МАЙДАН

Майдан – це площа свята,
Весела й барвиста в свята,
Сумна і тужлива у горі.
І завжди на ній людей море.
 Майдан – це площа надії,
 На ній оживають всі мрії.
 Усе молоде і прекрасне.
 І сонце на ній світить ясно.
Майдан – це гордість народу,
Якому нема переводу.
Тут сурми стривожено грають.
Герої повік не вмирають!

В МОИХ СТИХАХ

В моих стихах – обиды боль,
Крик журавлей и плач «лелек».*
В моих стихах – такая даль,
Не долететь туда вовек.
В моих стихах – улыбки свет,
Плач матерей и крик детей.
В моих стихах набат церковей –
Верните наших сыновей.
В моих стихах – любовь и верность,
Печаль и радость, детский смех.
В моих стихах – мольба и нежность.
Любите Родину, себя и всех!

*Слово використане для надання віршу українського колориту.

ЗАЧЕМ

Зачем ты к нам пришла, война?
Ты та, что злобой рождена.
Ведь мы тебя совсем не ждали.
И по тебе мы не скучали.

Я так боюсь тебя, война!
Ведь ты на горе нам дана!
Боюсь за взрослых сыновей,
Боюсь за маленьких детей.

Боюсь за каждого и всех.
Боюсь, что смолкнет детский смех.
Боюсь, что черной пеленой
Покроется наш край родной.

Боюсь, что наши дети, внуки
Познают голод, страх и муки,
А мы не сможем им помочь.
Но кончится когда-то ночь,

И засияет утро снова,
И зазвучит свободы слово,
И запоют сердца в груди,
И будет радость впереди!

ТЕПЛО ДЕТСКОЙ РУКИ

Это чувство волшебное –
Тепло детской руки.
И стою я с надеждою,
Словно дом у реки.
 Заходи ко мне в душу,
 Будто в сказочный дом,
 И, покой мой нарушив,
 Оставайся ты в нем.
Своей нежной рукою
Распахни в нем окно –
На душе моей станет
Хорошо и светло.

И НЕТ ДРУЗЕЙ, И НЕТ ПОДРУГ

И нет друзей, и нет подруг,
И все в один смешалось круг.
И все летит куда-то.
Нет к прошлому возврата.
А так ведь хочется порой
Прийти девчонкой в дом родной,
Поесть, чем мама угостила,
И сделать, что она просила.
Так много хочется сказать.
Так крепко хочется обнять,
Благословенья попросить
И о прощении молить.

ВНУКУ

Мой милый и родной!
Мой ясный свет в окне!
Душа моя с тобой.
Ты улыбнись-ка мне!
 Так хочется обнять,
 Погладить по щеке.
 Себя должна сдержать,
 Ведь взрослый ты уже!
Мой близкий и далекий,
Мой самый дорогой!
Я этот мир жестокий
Хочу закрыть собой!
 Хочу, чтоб жизнь дарила
 Тебе одно тепло,
 Удача полюбила,
 Всегда во всем везло!
Будь здоров, мой внучек милый!

СОКОЛ

Я такой одинокой
Никогда не была.
Прилетал ко мне Сокол,
Были с ним до утра.

С этим соколом ясным
Я счастливой была.
Было утро прекрасным,
Да и ночь весела.

Было чувство взаимным,
Наше счастье – большим.
Ведь была я любимой,
а мой Сокол – родным!

Но настал день ненастный –
Разорилось гнездо.
Сгинул Сокол мой ясный,
А я жду все равно!

Я НЕ МИРАЖ

Я не мираж, я не обман.
Я просто утренний туман,
Плывущий над рекою.
Я в поле леса островок,
Ромашек нежных уголок.
Поговори со мною.
Я в небе желтая луна,
За ночь сгоревшая дотла.
Хочу я быть с тобою!

Я в море одинокий челн,
Покинутый средь бурных волн.
Душа моя с тобою.
Я там, где ты меня пленил.
Я там, где ты меня любил.
Я там... с растерзанной душою.

ПРОСТИ, ЗЕМЛЯ!

Прости, Земля, нас неразумных,
Порой талантливых и даже умных,

Высокомерных, подлых, жадных,
Злых и коварных.

Прости, Земля, нас одиноких,
Любовью окруженных, но жестоких.

С огромными счетами в банках,
С оружием на танках.

Прости, Земля, нас гениальных,
Великих, мудрых, но не идеальных.

Прости, не думая мы все творим.
И одари теплом своим!

ЗМІСТ

1. Стихи.....	126
2. Лелека.....	127
3. Тримайсь, Україно!.....	128
4. Родина.....	128
5. Плач України.....	129
6. Майдан.....	130
7. В моих стихах.....	130
8. Зачем.....	131
9. Тепло детской руки.....	132
10. И нет друзей, и нет подруг.....	132
11. Внуку.....	133
12. Сокол.....	134
13. Я не мираж.....	134
14. Прости, земля!.....	135

Художнє оформлення обкладинки розділу: Лариса Терещенко

«Поезія – це радість і любов,
натхнення і злетити. Це – творчість з
почуттям доброти, щирості і
безмежної вдячності всьому світу.
Тому я висловлюю глибоку вдячність
моїм рідним і близьким, які
допомогли мені відкрити цей світ:
чоловікові Геннадію, доньці Катерині,
сину Ігорю, а також моїм світлим
наставникам Світлані та Віктору
Бочарніковим та, звичайно, вчителю
поезії Людмилі Грицай».

Віра Анашина

ПИШУ

Пишу про кохання і волю,
Про людяність і простоту,
Про щастя та світлу долю,
Щоб світу відкрити доброту.

Як вітер по схилах гуляє,
Так мрія у простір злетить.
Стежиною в путь відправляю
Думки ті, що хочуть любити.

У власнім знайду себе серці,
Бо пошук давно вже іде.
Я дякую творчій веселці,
Що душу до Бога веде.

РІКА ЖИТТЯ

Ріка зі мною розмовляє.
Шепоче тихо та дзюрчить.
Крилата думка простір крає
Та хоче все когось навчить.

Вода вбирає промінь сонця.
Тоді у простір віддає.
І розумієш, що не сон це.
Природа лад всьому дає.

У річці тій усе спливає.
І час по-іншому тече.
І дощик дрібен все змиває.
Ріка від нього не втече.

В отій воді, зірками повній,
Відходить повагом печаль.
І очищаєшся ти зовні.
Пішли з душі той біль і жаль.

Високі та низенькі хвильки.
Біжить ріка мого життя.
Згубити я не можу тільки
Любові, волі та хреста.

ГЛАГОЛАМ РУССКИХ МУДРЕЦОВ

Слово светлое,
Слово чистое,
Слово доброе
И речистое.
Слово славное
Раскрывается –
И разумное
Прославляется.
Утром с солнышком
Просыпаешься,
Словом трепетным
Наполняешься.
Словом мудрости,
Просветления,
Благодарности,
Удивления.
В слово светлое
Окунаешься –
Словом светлым ты
Исцеляешься.
Словом знания
И причастия,
Словом нужности
И участия.
Мысли в слове том
Отзываются –
Мысли разные
Открываются.
Мысли нежные,
Мысли внешние,
Мысли разные
И неспешные.
Слово совестью
Проверяется,

Сердце чистое
Открывается,
Счастье мыслями
Излучается.
Жить в согласии
Получается!

ЖИТТЯ

Зустрічаю я промінь ранковий.
Над рікою тумани встають.
Край мій рідний – такий загадковий.
Зорі творчості волю дають.

Чую співи прозорі, пташині.
Думка з вітром обійме крилом.
І піду по знайомій стежині
Знов ділитись від серця теплом.

Скільки радості й сили творіння
Подарує наступний мій крок?
Скільки маю вогню, а не тління?
Зрозумію: життя – це урок!

ТВОЙ ВЫБОР

Спать ложишься,
Чтоб проснуться.
Отдаешь, чтоб
Прикоснуться.
Словом можешь
Отозваться.
Что подумать?
Как признаться?
Выбор есть
Всегда во всем.
На вопрос
Ответ найдем.
Можно ранить
И слукавить.
Можно радовать,
Прославить.
Можно войны
Развязать,
Катаклизмы
Предсказать.
Можно словом
Уберечь,
Можно мир
В сердцах зажечь.
Мысли каждой
Есть цена.
Как использовать
Сполна?
Можно мыслями
Озлить,
Боль и скуку
Подарить,

Ненавидеть, чтоб
любить,
И обидеть, чтоб
Простить.
Можно от души
Отдать
Свет, тепло и благодать.
Место в мире
Есть всему:
Выйти в горы одному,
Землю-матушку прославить,
Веру в истину оставить...
И предателем
Стать можно,
И героем быть несложно.
Выбор есть,
Поверь, всегда.
Жизни миг
Вам скажет: «Да».

ВЕЧІР

Вечір. Тихо. Сонечко сідає.
Ластівка низесенько літає.
Зіронецька вечірняя зійшла,
Пригорнула до свого крила.
До берізки ніжно доторкнуся.
Радісно до мальви повернуся.
Місяць пропливає серед неба.
За все Богу дякувати треба.
Сон солодкий лине. Притомилась.
Серденьком на зірку задивилась.
Спокій прийде, день відпочиває.
Вечір. Тихо. Сонечко сідає.

ЛІТЕЧКО

Білі світанки, умиті росою,
Вереснем пахнуть і трохи тобою.
Яблука стиглі, сонцем налиті,
Падають в трави іще соковиті.
Бабине літо теплом обіймає,
Промінь ясний з павутинками грає.
Бачиш: у небі клин журавлиний?
Літо лишає край свій перлинний!
Сиплеться листя поволі під ноги,
Дивом багряним вкриває дороги.
Поле до обрію стелить простори,
Хмарки по небу виходять в дозори.

ВЕСНА

Прийшла весна – і подихом любові
Все налилось і ожило поволі.
В ясному небі – надглибока даль,
Від серця легко відійшла печаль.
Бо нащо сльози? Хай лунає сміх.
Усі незгоди – як торішній сніг.
Мине зима – і буде зустріч знов,
Що принесе нам радість та любов.
Із нами линуть наші почуття.
Кохайте, не зникайте в небуття.
Нехай коханням квітне вся земля
Й весною тішиться, як немовля.
Дитячий сміх лунає навкруги,
Ріка Сула зайшла вже в береги.
Але серця бентежить знов і знов
Весняний подих – ніжна та любов.

ДОЛЯ

Доле, долечко моя,
Знов тебе шукаю.
Загубила я сама,
А тепер гукаю.

Зоре, зоренько ясна,
Може, знаєш долю?
Чи спочила, чи цвіла,
Чи вклонилась горю?

Може, сонце світлим днем
Зна мою вже долю?
Примостилася під пнем
Чи спішить на волю?

Може, вітер-перунець
Долю зна чи стрітив?
Веселиться пустунець,
Долі не помітив.

Може, місяць-молодик
Бачив, та не скаже,
Посміхнеться, як торік,
Й зіроньку покаже?

Я шукаю долю десь,
А вона зі мною.
Пригортає, береже,
Кличе за собою.

ТЕБЕ

Когда меня ты позовешь,
К тебе я ветром прилечу.
От боли сил ты не найдешь –
Тебе все раны излечу.
Когда меня окликнешь вдруг
И в боль души я окунусь, –
Мой добрый, верный, милый друг,
Душе твоей я улыбнусь.
Когда ты скажешь: «Не люблю», –
Согрею я теплом своим.
Я дрожь в руках остановлю,
Спасу дыханием моим.
Когда ты вспомнишь обо мне,
Я в мыслях счастьем отзовусь.
«Спасибо», ты скажи не мне.
Я просто о тебе молюсь!

ЖЕНЩИНЕ

У каждой женщины земной есть красота своя.
Лишь не всегда дано ей проявиться.
И пусть о красоте прекрасной будет мысль твоя –
Любовь дает возможность ей открыться.
Пускай живет она у каждой женщины внутри:
В девчонке юной, в даме престарелой...
Глазами сердца ты на красоту ее смотри –
Захочешь вдруг похожей быть и смелой.
Когда глаза у женщины огнем души горят
И завораживает взгляд необъяснимо,
Богиня красоты идет. Сильней сердца стучат
Лишь потому, что любит и любима!

ЗГАДАЛОСЯ

Сльозами я умилася,
Косу вже розплела,
Та навіть не втомилася,
Бо думкою жила

Про зустріч нашу ясну,
Про трепет на душі –
Любов мою прекрасну.
Немає там межі.

Тож, любий мій, як серденько
Це винести змогло,
Коли ти знов ранесенько
Зібрався на село?

Я знаю: не малесенька,
Та серцю не звелиш.
Розлука ой довгесенька.
Вмовляння ти облиш.

І так мені хотілося
Припасти до грудей.
Та все куди й поділося
Під поглядом людей.

Чекати буду, серденько.
На зустріч ти прийшов.
Лиш пригорнув любесенько –
І біль увесь пройшов.

ТЕБЕ ЛЮБИМЫЙ

Тебе, любимый, я дарю
Восхода нежную зарю.
Дарю закаты, и леса,
И голубые небеса.

В тебе родник души живет,
Тебя по жизни он ведет.
С тобой по жизни я иду,
Надежду с верою найду.

Пусть разногласия порой
Подскажут нам порядок свой.
С тобой одним узнаю я,
Как велика любовь моя.

Как хочется тебя обнять
И ласково поцеловать,
Подняться ввысь, в душе тая,
Что ты Вселенная моя!

Я душу высью напою,
С тобою вместе я спою.
Ведь в унисон сердца стучат
И струны радости звучат!

ПРИЙДИ ДО МЕНЕ

Прийди до мене саявом сонця.
Прийди колискою душі.
Прийди ти світлом із віконця.
Прийди, коли вже сплять усі.

Прийди до мене дивограєм.
Прийди ти зливою із гір.
Мелодію удвох зіграєм.
І долю ти мені довір.

Прийди, коли вже не чекаю.
Нема, здається, вороття.
Прийди, бо я уже черпаю
Останні сили каяття.

Прийди до мене вітром вільним.
Прийди до мене ти дощем.
Бо знаю я, що люди сильні
Вже йдуть з усміхненим лицем.

Прийди зірками в небокраї.
Прийди туманами ріки.
Хай думка наша простір крає,
Нас об'єднавши на віки.

ЗМІСТ

1. Пишу.....	138
2. Ріка життя.....	139
3. Глаголам русских мудрецов.....	140
4. Життя.....	141
5. Твой выбор.....	142
6. Вечір.....	143
7. Літечко.....	144
8. Весна.....	144
9. Доля.....	145
10. Тебе.....	146
11. Женщине.....	146
12. Згадалося.....	147
13. Тебе любимый.....	148
14. Прийди до мене.....	149

Художнє оформлення обкладинки розділу: Лариса Терещенко

ГАЛИНА МОРОЗ

Я ЛЮБЛЮ УКРАЇНУ

І ХОЧУ ТУТ ЖИТИ

Мороз Галина Іванівна народилась 1964 року в мальовничому селі Вовківці Роменського району Сумської області.

Закінчила Київський педагогічний інститут іноземних мов за спеціальністю англійська мова. Писала вірші змалку, але довго вважала це просто захопленням. Подекуди поетеса друкувалася в місцевій газеті «Вісті Роменщини».

ПОЕТИ

Із віку в вік цінується красиве слово.
Здавалось би – нового вже нічого,
Але слова красиво складені в рядки
У душу западають залюбки.
Якщо ще й зачіпає за живе,
Така поезія у вічності живе.
Карбує знов найвправніший поет
Зі слів на віки вічні постамент.
Навіщо, скажете, потрібні нам поети?
Щоб нації через віки не вмерти.

152

ДОРОГА НА ГОЛГОФУ

У кожного своя дорога на Голгофу.
Колись її Ісус пройшов за нас.
Віками пам'ятатимем той вчинок,
Неоціненний і для мене, і для вас.
Які страждання винести судилось:
Гвіздки вбивали в тіло напоказ,
А люди побоялись захистити,
Сказати Правду, просто Правду раз.
Та велич, ті терпіння, та наснага
Повинні й нині надихать щораз.
Очистим Правду від брехні та бруду
І возвеличим всюди серед нас.

НАША НЕНЬКА УКРАЇНА

Величезне чорне сонце
Вийшло над розмаєм...
Світить-світить, та лиш гріє
Тих, хто владу має.
Наша ненька Україна
Стогне разом з нами,
Сплундрована не чужими –
Своїми ж синами.
Москалів колись винили
У своїй недолі,
А тепер керують нами
Здавна босі й голі,
Бо тепер, щоб керувати,
Розуму не треба.
В депутатському мандаті
Нагальна потреба.
Лише він всіх захищає,
Навіть від закону.
Можна й далі керувати,
А народ хай стогне.

Зроблять вигляд, що не чують
Стогону людського,
Придумують іншу казку.
А що їм із того?
Та й розкажуть, як тим людям
Щасливо живеться,
Бо вони ж не розуміють,
Що ярмом це зветься.
Ланцюг можна трохи далі
Відпустить поволі,
Бо вже соромно, що ходять –
Тільки що не голі.
А хто хоче ще хоч трохи
Бодай краще жити –
Є багно, в якому треба
Його утопити...
Подивіться, добрі люди,
Що то за омана:
Називають злодюгою
Вельможного пана...
Ну який же він злодюга?
Спробую спитати.
Ну купив собі «хатинки»
В багатьох, бач, штатах.
Так тож все зароблені,
Та ще й «мозолями»,
За здобуті капітали.
Горе мені з вами.
Хто панам допомагали,
Також не в образі,
Бо вже мають і рахунки
Відповідні зразу.
Їхні банки про банкрутство
Навіть не чували,
Тож надійні, справжні руки
Капітали брали.
Хто довірив свої «кривні»
Колись нашим банкам,

Нехай мріє їх вернути,
Мабуть, на світанку.
А світанок той настане
З Другого пришествя.
Судилице буде, Боже,
Там не відіпрешся
І не зможеш показати
отого Мандата,
Бо там лише по совісті
Буде і розплата.
У народу на суд Божий
Одна лиш надія.
Хай скоріше лиш Всевишній
Суд той заподіє.
Думаємо, що на ньому
Не буде по блату.
Кожен матиме потому,
Що повинен мати.

ЗМІСТ

1. Поети.....	152
2. Дорога на Голгофу.....	153
3. Наша ненька Україна.....	153

Марина Бобкова

Валерія Правдюк

Жіночі душі

Я молилась до Бога про
щастя.

Він, напевно, згубив мою
долю,

а мені від жалю трохи кинув

талану і краси з добротою.

Марина Бобкова

Бобкова Марина Володимирівна народилася 1980 року в с. Калинівка Роменського району, де й зараз проживає. Цікавилась поезією ще змалку, але почала писати нещодавно. До «Обріїв» її привела дочка Правдюк Валерія, яка на той час уже відвідувала заняття.

БУЛО ВСЬОГО

Було всього: і страх, і голод, й холод.
Сльозина вертиться в засмучених очах.
По Україні смерть ходила із косою,
і кожен ждав, коли настане час.
Лежали пухлі матері і діти,
й діди могутні з голоду лягли.
А тих, хто захищав свої родини,
як ворогів народу повели.
За колоски судили і полову.
В тюрму або ж в Сибір, на Соловки.
Крий Боже, якщо ти промовиш слово –
за правду розстріляли б залюбки.

ПЛАЧЕ МАТИ

Знов плаче мати, плаче на майдані,
аж на коліна впала, розхристалась:
«За що синочка я подарувала?
Чому у світі цім одна зосталась?
Чому на смерть тебе зростила я?
Ні, не такої долі я чекала.
Невже отак я, Боже, завинила?»
І на хвилинку матір замовчала.
Підвівшись, озирнулась навкруги.
Почувся з неба голос янголяти:
«Я буду вічно жить в серцях людей,
не треба так за мною побиватись.
Я не один – на небі сотні нас.
Закривши тілом нашу честь і волю,
ми зберегли життя мільйонам, знай,
ми України захистили долю.
Ми скривдять не дозволили народ
і не дали рубать віків коріння.
Ми не здалися у довічне рабство.
Ми вільні, мамо, й чисте в нас сумління.
За Україну я віддав життя,
і кров моя на хмарах багрянє.
Ти в Україні, мамо, а значить, не одна.
Мене немає, але хтось тебе зігріє».

ЯК МАТЕРІ З ВІЙНИ ДІТЕЙ ЧЕКАЛИ

Як матері дітей своїх чекали...
Вони щодня їх виглядали,
а що в живих немає, бач, не знали.

Солдат-листоноша ішов через поле.
Він ніс у село величезнеє горе.
Та смерть, як героя, його наздогнала
і вістку страшну умить відібрала.
Листи-похоронки враз вітер розвіяв,
а мамі-чеканці надію довірив.
Надія та марна, надія зрадлива.
Вона багатьох матерів обдурила.
А доля, а доленька що наробила?
Діток погубила і не сповістила.
А матері ждуть, чекають синочків,
своїх голуб'ят, дорогих сокологків.
А серденько чує, бо серденько в'яне,
що синові в очі уже не загляне.
Та душенька ждала, щодня виглядала.
І так сорок років матуся не спала,
любила, чекала і Бога благала.
Благала вітри, і сонце, і грози.
Зів'яло серденько, і висохли сльози.
Змарніла від горя. Пройшло шістдесят.
Ті роки ніколи не вернеш назад.
Матуся зомліла, здригнулась душа.
То вістка недобра старенькій прийшла,
що сина давно вже забрала війна.
І в цілому світі вона вже одна.
І більше матуся уже не чекала,
а тільки тихенько слова промовляла:
«Коли проводжала, було вісімнадцять,
а землю залишив – було лише двадцять.
Я ж вірно чекала усі шістдесят,

сльзьми поливала вишневий наш сад».
Коли помирала, то Бога благала,
щоб жодна матуся отак не чекала,
щоб любляче серце без болю жило,
щоб більше війни на Землі не було.

СПОГАД

*За розповідями
Анастасії Денисівни Сахно,
мешканки села Калинівка*

I

Сидить стара бабуса,
замотана в кожусі,
сидить собі на ліжку,
листає тихо книжку.
Життя її побило,
та духом не зломило.

Усміхнена і досі,
хоч дев'яноста осінь
вітрами пролітає.
Бабуса поправляє
на скронях сивину,
згадавши давнину:

«Було всього, дитино,
була лихою днина,
пережили ми голод.
Пробіг по тілу холод.
Отих усіх страхіть
нічим не пояснить.

Усіх нас мордували,
худобу відібрали,
хатиночку спалили,
та все ж живих лишили.
В комуну всіх зігнали,
й тихенько жити стали.

Жили напрочуд бідно,
та все ж було спокійно.
Нам трудодні писали
і пайку видавали.
Тут Гітлер із війною
кривавою ходою

йшов нашими ланами
й топтав усе ногами.
Збирай торбину, Насте,
аби всім не пропасти.
Нам треба воювати,
Вітчизну захищати.

Три роки воювала,
усюди побувала,
а ще за Перемогу
молилась щиро Богу.
А по війні – розруха
і на обід макуха.

Від праці спина в милі,
та всі були щасливі.
Співали, розважались,
учились, розвивались,
країну будували
і біди забували.

раїну будували,
а волі все ж бажали.
І в дев'яності роки
знов волю здобували.

II

Наша вільна Україна,
і могутня, і єдина.
І не треба вже ховати,
хто у тебе батько й мати...
Виросли уже онуки,
знову чути «Градів» звуки.

Тільки то не вороги,
а війною йдуть брати.
Що, мужі, ви нарobili?
Нашу землю розділили,
на шматочки розідрали,
рідні – ворогами стали.

А я плачу і молюся.
Я за всіх, за всіх молюся.
Я прошу у Бога миру,
щоб в щасливу, світлу днину
крові не лилося море,
щоб не знали діти горя».

ПРАПОР

– А що таке прапор? Скажіть-но, матусю?
Він жовто-блакитний – німі кольори,
а вчителька в школі усіх нас навчала
любити його, поважать, берегти.

– Ні, доню, наш прапор, повір, красномовний.
Він пісню українську несе у світи.

– Про що він співає, про що він говорить
і що означають його кольори?

– Блакитний – то небо, то воля, то простір,
історія наша, то мрія твоя.
А жовтий – земля наша – матінка мила,
то жито, то хліб, а хліб, доню – життя.
Земля наша щедра, врожаєм багата,
та скроплена потом вона хлібороба,
осяяна сміхом дитяти малого
і радістю вкрита від мами і тата.
Ще й росами вмига від ночі й до ранку,
піснями оспівана, що чуть до світанку.
Земля в нас, дитино, душею багата,
отож-бо про те і говорить наш прапор.

ЖИТТЯ

Життя бурлить, мов водоспад на камені,
реве і стогне, іноді гримить.
І загребущою біда рукою
гребе з надією – тебе зломить.

А ти у Всесвіті малесенька мурашка.
Ти маєш вистоять і пережити,
щоб не ослабнуть вірою і духом
і людяності раптом не згубить.

Не тіштесь, недруги, і не журіться, друзі,
все буде так, як Бог тому велить,
бо ж Божу благодать і Божу ласку
лиш каяттям можливо заслужить.

ГОВОРЮ ВАМ ЯК ЖІНКА

Говорю вам як жінка: покохайте себе,
і тоді у душі біль пекучий мине.
Не дивіться в люстерко: ви така – як ви є.
Ви найкраща, повірте, й покохайте себе.

Викидайте із серця недолугий той гніт,
підніміться у небо й над землею летіть.
Позбирайте у мріях весь ромашковий цвіт –
і то буде найкращий у світі політ.

Говорю вам як жінка: ви себе полюбіть
і кайдани образи й зневаги зніміть.
Гордо плечі розправте. Дню новому привіт!
І тоді вас полюбить увесь білий світ.

Правдюк Валерія Андріївна народилася
1999 року в с. Калинівка
Роменського району. Навчається в
10 класі. Робить перші віршові спроби.

СЧАСТЬЕ

Счастье, доброе, родное,
И куда ж ты убежало?
Ты вернись к нам поскорее!
Без тебя так плохо стало.

Поскорее отогрей
Маму, мамочку мою,
Чтобы стало ей теплей.
Я о том тебя молю

Я прошу тебя душою,
Отгания хитрость, лесть...
Счастье, доброе, родное,
Ты же точно где-то есть!

ДУЖЕ БОЛЯЧЕ

Люди, ми повинні жити вільно
І любити рідну землю сильно,
Щоб за отчий дім життя віддати
І героями України стати.

Та чи кожному оце потрібно?
Розучилися ми жити мирно.
Був учора сином, батьком, братом,
А сьогодні зветься вже солдатом.

Буде волю нашу захищати,
Ворога в борні перемагати,
Бо війна краплини сліз не варта.
Душу обпікає нам утрата.

Бо пече і матері солдата,
Донці дуже боляче без тата.
Що війна проклята наробила...
Скільки душ вона вже загубила!

ЗМІСТ

Марина Бобкова

1. Було всього.....	158
2. Плаче мати.....	159
3. Як матері з війни дітей чекали.....	160
4. Спогад.....	161
5. Прапор.....	164
6. Життя.....	164
7. Говорю вам як жінка.....	165

Валерія Правдюк

1. Счастье.....	166
2. Дуже боляче.....	167

Клейних Віктор Іванович народився 1954 року в селищі Восточне Макарівського району Південно-Сахалінської області.

З 13 років проживає в м. Ромни Сумської області. Закінчив Черкаський педагогічний інститут, працював учителем.

Уперше почав друкуватися в студентські роки: окремі вірші у районних та обласних газетах. Згодом – у сумському альманасі «Зерна». Перша збірка віршів «Храм на острие» вийшла у 2002, друга «По холсту жизни» – 2008 року.

Окрім того, з 2002 року Віктор Іванович є редактором літературно-історичного альманаху «Ромен» (перша назва «Відродження Роменщини»). На сторінках цього видання завдяки його плідній роботі піднімаються суспільно важливі питання: висвітлення історичного минулого нашого краю, популяризація творчості місцевих художників, музикантів, літераторів, відзначення ювілейних дат відомих діячів культури, науки тощо. Більш як за 15 років випуску альманаху мали можливість опублікувати свої твори біля двохсот авторів, серед яких багато молоді.

Окремо слід зазначити, що Віктор Клейних багато зусиль віддав проекту, який пов'язаний з відновленням пам'яті про почесних громадян міста Ромни Г. Навроцького та О. Терновця. А також зумів долучити громадськість міста та району до реставрації родинного склепу Навроцьких.

ПРОЛОГ

*Воображение – это глаза души.
Ж. Жубер*

Я пишу облака, отраженные в сонной реке,
Мне служат холстом и палитрой любимой глаза...
Эскизы ложатся и тают на мокром песке –
Так след не оставит упавшая в воду слеза...

Я пишу облака тонами предутренней дымки,
Вдыхая в них жизнь и восторг, удивленье...
Поражают собой одна другой лучше картинки,
Заявив о прекрасном вокруг на мгновенье.

Пронизан надеждой на лучшее, что может быть,
Познавая в мучениях жизни земной глубину,
Ощущая душою, как хочется, хочется жить, –
Принимаю за истину взгляд, шепот губ, тишину.

Я уверовал сущностно в Разум Вселенский, добро...
Путь к бесцелью намного короче – веках повелось.
Но, увы, отчего не на нем ставят люди «тавро»,
Часто взвесив все наспех, на вечное наше «авось»?

Запоздалое чувство явилось внезапно, как боль,
Которое ждешь с откровеньем – присущим богам.
Забавой для раны покажется жгучая соль,
Что свойственно респам Тибетским и вольным ветрам.

И благостно стало. Никчемна вокруг суета...
И будто впервые так жадно втянул кислород,
И, как своему, мне кивнула сама доброта,
Указуя на реки людские и в душах их брод...

Я пишу облака, что плывут и влекут в свои дали,
Пророчат любовь, непокой и удачу...
В ту страну, где в музеях, за витражами печали,
На подмостках театров актеры лишь плачут...

СЛОВО

*Мысль изреченная есть ложь.
Истина – или в молчании,
или между двух...*

Ф.И. Тютчев

Пощечина порой не так больна,
Как слово, полное вражды или испуга.
Приносит боль, как водится, сполна...
Цените слово и раба, и друга!
Как часто многое решает пара слов –
Вершитель наших судеб и судья,
Лишая нас пожизненных основ...
Извечна тайна духа бытия.
Слова бывают от души и так:
Обыденные, клятвенные, с желчью...
Их произносит умный и дурак,
Имея одну маску – человечью.
Слова разнят, сближают, не щадят,
Ласкают слух, коробят в умиленьи.
Слова, как сахар, и слова, как яд,
Нас повергают часто в изумление.
Слова любви возносят всех и печат,
Вселяя в души краски всех цветов.
Слова обид их ранят и калечат,
Не оставляя радости следов.
И пусть молчим, но ветер кружит фразы,
Их повторяя в упоенье нам,
В каком-то странно неземном экстазе –
И мы уже читаем по глазам.
Не надо слов там, где их смысл утрачен.
Где лишь поют сердца, там тесно звукам.
Билет сюда для нас уже оплачен.
Жаль – краток путь, но в сладко-терпких муках...

Я ПИШУ О ЛЮБВИ

Я пишу о любви, о чувствах, не знающих меры,
О фибрах души в беспредельном горниле Вселенной.
Что стоит любовь без Надежды и даже без Веры?
Без них она выглядит – будто в рубахе смиренной.
Я пишу о любви – Маяковского, Пушкина, Блока,
Бетховена, Моцарта, Листа,
В коих гений кипел, сочетаясь с надменным пороком,
И, врываясь в сердца, был неистов.
Я пишу о любви, о той, что слагают легенды,
С привкусом меда, полыни и с запахом снега,
От которой, сжимаясь, бледнеют и меркнут все беды –
С размахом таким необъятным, как синее небо.
Я пишу о любви – вдохновляющей и не щадящей,
Изысканно тонкой и просветленной,
Так невидимо всех нас собою манящей
И такой, увы, нынче наглядно немодной.
Я пишу о любви Таис Афинской, святой Антигоны,
О несбыточных снах Клеопатры, Ромео с Джульеттой.
Не всегда судьба им улыбалась, ставя препоны,
Ни за что не размениваясь с честью их мелкой монетой.
Я пишу о любви, о седеющей и пока еще юной,
С порывом страстей, что ввергают в пучину блаженства,
Заводясь от горячего шепота ночью безумной,
Становясь быть не тенью самого совершенства.
Я пишу о любви, о чувствах, не знающих меры,
О фибрах души в беспредельном горниле Вселенной.
Что стоит любовь без Надежды и даже без Веры?
Без них она выглядит – будто в рубахе смиренной.

СЕЯТЕЛИ ДОБРА

*Хорошим людям уготована
участь изгоев.*

*С. Алексеев,
«Сокровища Валькирии»*

Завидую тому, кто щедр и прост,
Кто под рубахой не имеет злата.
Им всем награда – кисть, перо, и холст,
И в мир свободный приоткрыты врата.
В известном поиске критериев добра
Их путь, увы, тернист, немногословен...
Вся жизнь – воистину трагичная игра,
И приговор один для них – виновен...

ДАНАЯ

*Рембрандту Гарменс ван Рейну
посвящается*

Не устану шептать повторяя,
Губами припав к пальцам рук.
Ты – Рембрандта чудо, Даная,
Ты любви моей замкнутый круг.

Наваждению чувств нет предела...
Слышу чистые, дивные звуки.
Ты души моей струны задела.
Что за невыносимые муки...

Столько лет мне до боли, родная?
Ты – сошедшая в мир с полотна,
Ты – Рембрандта чудо, Даная!
Только ночь без тебя холодна...

Не стыжусь, не печалюсь... Отрадно
Видеть утро дня нового в иное...
И дышу, и люблю безоглядно,
Очарован твоим милым именем.

ПРОЩАНИЕ

За окном снова вот она – осень!
Желтых листьев таинственный шепот.
Тешит сердце усталый стон сосен
И ручья ненавязчивый ропот.
Воздух свеж. Он бодрит, он прозрачен.
Стаи птиц приунывших – прощание.
Срок отлета уже им назначен,
Но томителен час ожидания.

ХОЛСТ МОЕЙ ЖИЗНИ

*Весь мир – театр,
И люди в нем – актеры.
Вильям Шекспир*

Не суется, но видя бег веков,
Дает мне право выбора и форы.
Что стоит жизнь без сладости оков?!
Без приключений, из-за женщин ссоры?
Без полноты, без драматизма чувств,
Когда трепещет все на грани риска.
И ты уже не тот – не пуст...
И кажется, что Рай...ну вот он близко.
Но снова ночь и утро без прикрас,
Туман молочный, лица серых масок,
Течение быта вновь уносит нас.
Жизнь моя – холст, и я не жалею красок.

НЕЗЕМНАЯ

Храни тебя Бог, неземная!
Женщина юной мечты,
Ты даже не знаешь, какая!
И все это, все это — ты.
 Ты ветер, что губы ласкает,
 Ты солнце, ты звезды, печаль,
 Ты мать, что дитя обнимает,
 В судьбе моей близкая даль...

ОЧЕНЬ

Я люблю тебя, непохожую
На вчерашнюю, на прохожую,
На шипастую розу, на осень...
Я люблю тебя, милая, очень.
 За манеры простые и грусть,
 За улыбку несчастую, впрочем.
 Я люблю, и завидуют пусть.
 Я люблю тебя очень и очень.

ЕСТЬ В ГОЛОСЕ ТВОЕМ

Есть в голосе твоём, что так тревожит.
Есть в голосе твоём, что так пленит.
Есть в голосе твоём, что сердце гложет.
Так плод запретный дразнит и манит.

То радует, то ранит, то возносит
В крутом пике, срываясь в бездну рая,
Но все во мне тебя вновь видеть просит,
Как средь зимы — цветущих яблонь в мае.

В тебе есть то, что неподвластно сферам,
Незыблемо, загадочно и тонко,
Приверженность к классическим манерам,
Как факт улыбки на лице ребенка.

ФЕЯ

Ты похожа всегда на волшебный цветок,
На луч ранний, ласкающий, нежный,
На весенний, несмелый, чуть клейкий листок,
На ветер, в лугах безмятежный.

Ты прекрасна, как женщина в мае,
Когда тянется к ней все живое...

Ты – Фея, манящая в дивный сад рая, –
Лишаешь и сна, и покоя...

ПОСРЕДНИКИ ЧУВСТВ

Ах, как же кружат голову слова,
Такие с виду вроде бы простые,
И хмелем пахнет воздух и трава,
И видится все будто бы впервые.
Все в них – словах – восторг, молва,
Всей плоти к высшему призывы,
И не страшит известная молва,
И мы с собой уже не лживы...
Слова сменяют жесты, взгляд и опыт.
Шестое чувство – это плод любви.
И если двое перешли на шепот,
Мы, улыбаясь, вторим – «селяви».
Ах, как же кружат голову слова,
Возносят дух и опьяняют разум
И заявляют на весь мир права,
Рождаясь в нем и растворяясь разом.

ОТПУСТИ МНЕ ГРЕХИ

Отпусти мне грехи. Я не тот,
Кто дышал пряным запахом трав,
Кто мгновениям чудным вел счет.
И верил в любовь – и был прав.

Отпусти мне грехи. Я не тот,
Кто мог слушать вздох тишины,
Для кого, словно день, длился год
И кто волю считал за жену...

Кто от песен бывшего был пьян,
И от ветра шального страдал,
И восторг не считал за изъясн,
Кто при шуме дождя ликовал...

Кто рассвету внимал, как себе,
Все святое ему поверял,
Кто стихи посвящал лишь тебе
И в глазах, что любила, читал...

Отпусти мне грехи. Я не тот,
Кто часть сердца с цветами дарил,
Кто искал к счастью вечному брод
И порою его находил.

Отпусти мне грехи. Нет, постой,
Из последних молю тебя сил.
Я в глазах твоих – странник чужой.
Не лишай, чем я в сущности жил.

Отпусти мне грехи. Я не тот,
Кто дышал пряным запахом трав,
Кто мгновениям чудным вел счет.
И верил в любовь – и был прав...

Я ЛЮБЛЮ

Еще не окончен мой срок очищения –
Путь к истине долог, тернист и убог.
И приняв обряд самовольно крещения,
Как видно, я что-то в душе уберег.
Я радуясь – злюсь, а дышу – задыхаюсь,
Ведь было бы странным не делать добро.
Я люблю, как никто, я люблю и не каюсь.
И пусть мою честь украшает «тавро».

НЕПОВТОРИМОЙ БУДЬ

*Обыкновенные женщины не волнуют
Нашего воображения. Они не выходят
За рамки своего времени.
Они не способны преобразиться.
В них нет тайны.
Они для нас – открытая книга...*

Оскар Уайльд

Неповторимой будь в себе самой,
Предстань пред ним загадкой тысяч.
Пусть потеряет он покой –
В какой тебе искру все ж высечь.
В себе одной соедини
Всех женских прелестей истоки!
Будь в вечных поисках любви –
И низвергнутся ласк потоки!
Неистошимой, совершенной будь
В житейских буднях, в сказке ночи...
И ты познаешь райский путь,
Когда другой он не захочет.
И находя в тебе одной весь мир,
И смесь пороков, собранных в едино, –
Для чувств наступит дивный пир
Не на картинках, в снах – а зримо...

Клейних В.И.

ВЫБОР

ПОВЕСТЬ

Я верую и значит я люблю

В. Мэгре

ПРОЛОГ

Нет, увы, хроника этого произведения не повествует о захватывающих эпизодах в духе «Иллиады» и даже далека от жанра авантурных любовных приключений. Скорее это одна из глав Макиавелли, пусть, на первый взгляд, и увлекательная для психолога, но, возможно, отталкивающая для моралиста, драматика, ибо это всего лишь затянувшаяся слегка улыбка самой истины...

Дидро, размышляя о таинствах, таящихся в укромных уголках наших израненных коллизиями жизни душ, как-то мудро заметил: «Отними у крестьянина страх перед адом и ты отнимешь у него веру». И все же, продолжая эту мысль, хотелось бы заглянуть и пройти несколько дальше, говоря об известной тройке, составляющей символику нашей жизни – о Вере, Надежде, Любви. И, видимо, ошибочным было бы думать и ставить акцент, выделяя и отдавая предпочтение одной, отдельно взятой категории, а именно Вере. И как же не вспомнить при этом о библейской Святой Троице, повествующей нам о триединстве – Отца, Сына и Святого Духа, о той фундаментальной истине, оживляющей саму суть прогресса, всего живого на земле. Одновременно и смиренно она указывает всем нам, что есть все-таки некая энергетическая субстанция, образующая симбиоз – это одна триединая, жизнеутверждающая и незыблемая категория – Вера с Надеждой на Любовь!

Надо признать, мы – не идеальны, а жаль! Мой ученик и друг, философ и талантливый писатель Николай Охтенко в своем нашумевшем романе «Надо лишь немного веры» позволил себе некое свое видение, интерпретируя известный библейский постулат, затрагивая интересную тему, писал: «Три дороги, которые ведут в неизвестность: широкий, проторенный путь – это дорога в ад. Узенькая, тернистая тропа, которая змеей извивается по склону, – дорога в рай, а еще есть третья... Куда ведет третья дорога? Не дорога – просто колея. Про это ты можешь узнать, если хватит смелости ступить на неё. У тебя есть выбор, можешь ступить на тот путь, на который захочешь. Каждый человек имеет свой выбор. Третья дорога – дорога к бессмертию, то есть – к Богу...»

I глава

ПОПУТЧИК

Эту необыкновенную и несколько печальную историю двух судеб мне поведал почти год назад мой случайный попутчик, который подсел ко мне в купе после очередной остановки поезда на одной из станций небольшого провинциального городка с таким лирическим названием Ромэн. Но это было после. А пока я ещё в неведении беспечно рассматривал, провожая взглядом, проплывающие за окном вагона незахватывающие и довольно унылые, невыразительные пейзажи... Так случилось, что мне надо было срочно навестить отца, живущего в г. Таганроге. Отец мой уже довольно преклонного возраста. И я изредка навещал его. Хотя эти проводы и казались мне не очень частыми, но переезжать ко мне жить он решительно не хотел, всячески приводя как довод социальную неустроенность на Украине. В купе я оказался один. Смотря в окно вагона на постоянно бегущие назад столбы вдоль железнодорожного полотна, я мысленно рисовал всевозможные картинки моей с отцом скорой встречи... И эти незадачливые размышления ненавязчиво прерывал нарастающий под вагоном скрежет. Состав стал заметно сбавлять ход, и, наконец, вагон чуть дернуло вперед и назад, и поезд остановился. Пассажиров на перроне оказалось мало. И через несколько минут до слуха донесся уже знакомый сигнал, оповещающий

отправление. Платформа вместе со зданием вокзала стала медленно уходить назад. Я только собрался достать из сумки журнал, как ко мне в дверь купе постучали. На пороге стоял проводник. Он пропустил мимо себя молодого человека лет 25-27-ми, который, извиняясь, спросил, где имеется свободное место. И так как в купе я был один, то предложил ему право выбора. Мы познакомились. Звали его Сергей. Путь его лежал в г. Ростов-на-Дону. Я обрадовался, что мы ехали в одном направлении. И, пока он располагался, я, украдкой рассматривая его, отметил, что в глазах Сергея просматривалась некая не проходящая грусть, даже когда он улыбался. Слово за слово – и вот мы уже в Харькове. Город встретил нас проливным дождем. Он словно хотел удивить нас таким необычным образом. Из уютного купе мы подземкой перебрались в кассовый зал огромного вокзала. Очередь в кассу была небольшая. И мы, взяв два билета на один поезд, отходивший через час с лишним, решили побродить по вокзалу, который поразил нас своими размерами и архитектурой. Изрядно проголодавшись, только зайдя в поезд, мы с Сергеем, не сговариваясь, решили пообедать в ресторане. Посетителей за столиками сидело мало. Заказав себе почти все, что было в меню, в предвкушении сытного обеда мы удивлялись вслух тому, что настроение человека может меняться так легко в ту или иную сторону в зависимости от обстоятельств, чувства голода, места и времени. И, наверное, так нам казалось, уже ничто на свете не могло изменить наше настроение в худшую сторону. И, думая так, мы были, как дети, веселы и по-своему счастливы. Товарищ мой прихватил с собой колечко домашней колбасы и небольшую баночку красной икры. Я предложил её не открывать, но он уверил меня, что везет на свадьбу их с десятков. Тогда, в свою очередь, я настоял на бутылке коньяка, которую тут же и заказал. А за окном вагона все так же уныло и мерно моросил уже такой близкий и как-то сроднившийся с нами дождь, скрывая в своей серой пелене последние силуэты огромного мегаполиса, который, растворяясь вдалеке, уходил уже в прошлое. И этим самым как бы давал нам реальную возможность прикоснуться чуть ближе к настоящему и заглянуть в будущее, влекущее и вечно манящее к себе, но всегда такое желанное и загадочное...

II глава

ОТКРОВЕНИЕ

Мы не спеша обедали. Негромко звучала приятная и располагающая к себе мелодия, кажется, французского оркестра. И вся эта непринужденная и дружеская атмосфера, видимо, и сыграла ту должную роль, которая раскрепощает и сближает, и когда Вам уже просто хорошо и уютно.

Я был намного старше Сергея, поэтому, естественно, спрашивал его больше, но это не создавало между нами дисгармонии, а напротив, подкупало нас, заводило, давая возможность полнее раскрыться перед собеседником. Из разговора я понял, что сестра Сергея выходит замуж за кавказца, за парня, с которым она вместе училась в университете. И неожиданно для себя самого, как бы между прочим, спросил его, почему он на свадьбу едет сам, без жены. Сергей сразу как-то осекся и совершенно отрешенно посмотрел в окно, будто что-то вспоминая и словно видя там то, что ведомо только ему, безмерно значащее для него одного. Я неловко извинился, но Сергей уже с собою справился и слегка смущенно, но уверенно ответил: «Ничего, может быть, скоро и женюсь». И в этих его словах я почувствовал и увидел столько им выстраданной боли и жалости, но не к себе, а к кому-то невидимому, кто был сейчас незримо рядом с ним и кто с настойчивой нежностью прикладывал тонкие пальцы к его губам. Этим жестом как бы запрещая, пусть не мыслить, то хотя бы не говорить на запретную для обоих тему...

И то ли от выпитого или от того, что колеса под вагоном стучали определенно в унисон нашим сердцам и навевали нам просто благие мысли, Сергей тихим, но уже уверенным голосом стал вспоминать своё детство, юность, первую и оказавшуюся роковой, вероятно, последнюю любовь к девушке...

III глава

ВЕРОНИКА

«С Вероникой, – вспоминал Сергей, – я познакомился в парке, вернее, на выходе из него. Было нам тогда лет 16-17. В тот памятный вечер, болтая на неприхотливые темы, мы долго гуляли по уютным, старинным улочкам. И только теперь, оглядываясь в то далекое прошлое, смотря на тех счастливых двоих, которые, держась за руки, беспечно смеялись, разгоняя предутреннюю тишину города. Только теперь понимаю, что меня в ней так привлекало. Это, бесспорно, та безграничная и не отталкивающая от себя внутренняя свобода Вероники. Которая, видимо, уже издавна тлела и разгоралась в ней, превращаясь в то самое всепоглощающее чувство любви к чему-то духовно возвышенному, что обывателя обычно не трогает и не греет. Это и есть не что иное, как её набирающая силу любовь к Создателю, который на свободу Вероники явно не посягал. Но пока что она, окончательно не определившись, стояла на распутье двух витиеватых дорог своего жизненного пути. Выбор был за ней».

А для Сергея по-прежнему светит солнце, и он радуется новому дню, спеша к Веронике на свидание, и ещё ничто не говорит о её заочно принятом неадекватном решении. И пока еще Сергей и Вероника, встречаясь, удивляются всему, что их окружает и волнует, будто в первый раз...

И они, конечно же, даже не догадываются, что совсем скоро их не просто коснется, но и не обойдет стороной это магическое чувство всего живого – всеисильная, с безупречной репутацией и древнейшей родословной, изысканно утонченная дама – любовь...

IV глава

ЖРЕБИЙ БРОШЕН

«Вероника в тот период, – вдруг чему-то улыбнувшись, продолжал Сергей, – была необыкновенна уже тем, что являлась душой всякой компании, будь то скромная вылазка на природу или организованная ею же поездка с познавательной целью, с посещением древних городов, ознакомлением с культовыми историческими сооружениями. И надо сказать, что уже тогда, после подобных поездок, находясь в семейном кругу, Вероника с неприсущим ей странным воодушевлением делилась со своей набожной матерью терзавшими её душу и помыслы сомнениями. Однажды, находясь в Киевской лавре, она в присутствии друзей вдруг испытала незабываемый некий личностный экстаз, и появилось непередаваемое желание остаться наедине со своими глубокими и сладостными переживаниями. Иными словами, она прикоснулась к высочайшему таинству, которое для неё было чем-то новым, к которому она подсознательно тянулась и ни с кем не хотела его делить.

И жребий был брошен. Мы вновь и вновь, как познающие мир дети, для которых «запретный плод» всегда сладок, с какой-то непонятной и обманчивой радостью и надеждой на лучшее, в очередной раз обжигаясь и падая, встаём, разрывая на прежних и уже затянувшихся ранах наложенные швы...

И этот необратимый процесс саморазрушения, самопознания и самообновления данного человека уже никто и ничто не в состоянии изменить и перепрограммировать. Это способна проделать только лишь она, её величество смерть...»

А время бежало неумолимо. Оно приближало развязку. Уже звучит бодрящий для одних и несколько угнетающий для других известный марш «Прощание славянки». И Сергей только теперь, на расстоянии, по необходимости службы в армии, понимает всю полноту и силу своей любви к Веронике. Он, конечно же, хорошо помнит слова, сказанные ею за пять минут до отправления автобуса от военкомата. Уже сидя в вагоне

и глядя в окно на проплывающие за стеклом телеграфные столбы, он с грустью слушал, как колеса под вагоном выстукивали ее слова: «Я буду ждать! Я буду ждать!» Сергей буквально заваливает свою невесту корреспонденцией, письма к Веронике идут почти непрерывным потоком. И все они полны тепла и любви. Письма Вероники к Сергею к концу службы становятся сдержаннее, рассудительнее, они лишены последовательности изложения мысли, прежней нежности, порою просто противоречивые. Тем самым Вероника как бы постепенно подготавливала своего избранника к последнему для него удару. Сергей почувствовал это за полгода до конца службы. И вот он, дембель! Радостная и долгожданная встреча. С первого взгляда, казалось, всё было хорошо. Они встречаются, вместе проводят время. Но оба не желают признаваться в ощущении холодка между ними.

«Кажется, это случилось в октябре, – вспоминал Сергей. – Накануне этого события Вероника однажды, глядя куда-то вдаль и говоря неуверенным, необычным голосом, предложила совершить поездку в один интересный и древний городок, побродить по развалинам, заглянуть в местный музей.

Мы стояли с Вероникой у двери её дома и довольно долго вспоминали в тот вечер наши когда-то частые, с ночевками пикники, поездки по многочисленным городам. И, уже прощаясь, вдруг заметили почти одновременно, как в свете дорожного фонаря с огромного дерева, стоящего на обочине, падал, медленно кружась, ветром сорванный лист. Глубоко вздохнув, Вероника грустно улыбнулась и, ничего не сказав, вошла в дом. Через несколько дней мы сидели в автобусе, отправляющемся на север Украины».

V глава

ВЫБОР

«Наш приезд город встретил моросящим дождём, – продолжал Сергей. – Перекусив в уютном кафе, мы направились в музей. И так как у нас уже был опыт общения с заведениями подобного рода, то, осмотрев

экспонаты, мы остались довольны. Выйдя из музея, вскоре попали на центральную улицу города, и тут Вероника заметила местный парк, по которому затем долго гуляли. Было ощущение, что она все не хотела уходить оттуда, всячески оттягивая сообщение о своем, известном только ей, решении. Наконец Вероника взяла меня за руку и мы направились к монастырю – последнему пункту нашей поездки. Монастырь находился на окраине города, и через полчаса мы уже входили на его территорию через широкие массивные ворота. Кроме развалин и ветхих зданий, здесь были и довольно ухоженные жилые постройки, подсобные хозяйства, огороды. И я не помню, чтобы у Вероники когда-нибудь раньше так светились глаза. Мы стояли на возвышенности возле колокольни, откуда открывалась необычайной красоты картина. Вдали видна была река, которая, извиваясь змеей, уходила, теряясь в широких просторах заливных лугов. И даже затянувшийся, тихий и непрохладный осенний дождь не смог нарушить и как-то изменить ни ритм, ни тот особый специфический вкус жизни, ни это нескончаемое и неподвластное многим течение времени.

Только в таких вот святых местах можно, без усталости наслаждаясь, наблюдать, одновременно ощущая в себе настоящее, прошлое и будущее, что предстаёт перед нами, как ни странно, в виде определенной субстанции, голограммы, наделяя заурядного человека неведомыми им доселе способностями...»

Всё говорило о близости вечера. Надо было торопиться, так как до отправления автобуса оставался один час. Вдруг мой собеседник остановился, словно вспоминая что-то для него важное. Воспользовавшись паузой, я оглянулся – за столиками давно никого не было. Официант за стойкой подсчитывал дневную выручку. Он поднял на меня уставшие глаза и уверенным голосом хозяина скороговоркой произнес: «Мы закрываем!»

Сергей несколько тяжеловато встал, и мы с огромным облегчением вышли из прокуренного и пропитанного запахами кухни ресторана. Добравшись к своему купе, молча, будто сговорившись заранее, сразу стали стелить постель. В купе было душно, и я вышел, чтобы немного проветриться. За окном заметно потемнело. Когда я вернулся, Сергей уже лежал, заложив руки за голову, и, казалось, безучастно смотрел в одну точку. Я разделся и лёг, выключив свет. Не

знаю, сколько прошло времени, но помню точно, что не спал, я ждал. В начале слышал осторожный, негромкий кашель и вслед за ним как бы извиняющийся голос Сергея: «Вы спите?»

Я включил ночник, этим самым давая понять, что я его слышу. Сергей повернулся ко мне, глубоко вздохнув. «А вы знаете, – лишь выдохнув, произнес он, продолжая свою историю, – ведь Вероника в тот самый вечер домой не вернулась. Когда мы вышли за ворота монастыря, дождь, который с утра не прекращался, стал ослабевать и выглянуло солнце». Сергей тут же стал делиться с Вероникой, своими впечатлениями о странностях природы, но она стояла бледная, держа его руку. Он хотел было ей об этом сказать, но Вероника, не дав ему произнести слова, приложила свои пальцы к его губам. Она будто испила вод Леты, тем самым стерев в одно мгновение все их многолетние встречи, переживания, чувства из собственной памяти. Затем, собравшись, с неимоверным усилием, со щемящей болью в голосе прошептала: «Я остаюсь здесь».

VI глава

СВЕТЛОЕ И ТЕМНОЕ

Сергей стоял, пытаясь понять весь смысл сказанного Вероникой. И лишь увидев на глазах ее слезы, все понял. Нелепо улыбаясь, он решает бороться за свою любовь до конца, убеждая себя в своей правоте, вынашивая пусть мизерную, но надежду на то, что все здесь происходящее – это, конечно же, ее нервы и проявление женской эксцентричности. Но слезы Вероники говорили за себя больше. Сергея будто подменили. Он кричал, умолял, доказывая о скорой перемене её решения. Вероника была неумолима. Скоро оба устали, и Вероника, воспользовавшись затишьем, бесшумно подойдя к Сергею и нежно поцеловав его в щеку, прошептала: «Сережа, я благодарна тебе за то, что ты меня сюда привез. Сама бы я на это никогда не решилась. Пожалуйста, если сможешь, прости!» Сергей стоял и безвольно смотрел вслед медленно уходящей девушке. Он решительно ничего не хотел

понимать. Но что-то в нем глубоко сидящее говорило ему, что все это не её мимолетный каприз или дешевая прихоть балованной девочки, а довольно серьёзное и давно обдуманное – не скоропалительное решение. Весь обратный путь к вокзалу Сергей проделал абсолютно на «автопилоте». Кассир вышла из себя, добиваясь от него, раздраженно неоднократно спрашивая, куда ему ехать. А ему в тот момент было собственно все равно. Жизнь для него казалась конченной. Только спустя какое-то время Сергей смог прийти в себя от этого сердечного потрясения. В дальнейшем им было предпринято несколько поездок в монастырь к Веронике, которые постепенно становились все реже и реже. Все их встречи носили характер скорби и обоюдной боли о неосуществленных когда-то ими мечтах. Терзающие душу и сердце подобные свидания заканчивались обычно для обеих долгой, изматывающей нервной депрессией. И как следствие этого, в частности для Вероники, наступали затем многотрудные, исцеляющие душу часы, проводимые в молитвах...

Неожиданно мой собеседник, словно облегчив свою душу, замолчал, и уже через минуту я отчетливо услышал сквозь стук вагонных колес его размеренное, характерное дыхание. Сергей спал. Р.С. Волей судьбы полгода назад, будучи по служебным делам в милом городке, где проживал Сергей, освободившись от дел, решил чисто по-человечески навести справки о дальнейшей его судьбе. Но всё было безуспешно. В день отъезда, сдавая ключи от своего номера, я к слову заговорил об этой истории со служащей гостиницы. К моему великому удивлению, эта женщина оказалась бывшим учителем той самой школы, где когда-то учился Сергей. И я, глядя с мольбою то на часы, то на рассказчицу, всем своим видом торопил её. А она нехотя, словно выдавая особо важную тайну, посмотрев по сторонам и видя, что я сейчас уезжаю, чрезмерно скупно проговорила: «Совсем недавно слышала, что наш бедный Сережа оставался верен своей первой любви семь лет...»

ПОСЛЕСЛОВИЕ

Впрочем, это уже было... И наверное, они так и останутся для нас той таинственной загадкой – эти немногочисленные, одинокие и неординарные судьбы людей, так похожие на судьбы жен декабристов 1825 года, разделивших пополам хлеб и воду со своими ссыльными

мужьями. Так похожи с судьбами вдов героев войны 1812 года, которые на свои скромные средства воздвигали храмы и оставались в них замаливать грехи человечества. И во многом похожи с драматической судьбой отца Сергия, преподобного чудотворца и святого Серафима Саровского, старца из Китаевской пустыни затворника Досифея и т.д., кои во все века несли по жизни свой тяжкий крест, поражая и обескураживая, вновь и вновь ставя нас всех перед неразрешимым тупиком вопросов: «Почему? Зачем? Отчего?» Поэтому, размышляя над извечной дилеммой, почему же они, которых так немного и которые без особого желания что-либо объяснить своим близким, друзьям о намерении ухода в свой, а значит, лучший для них мир? Что послужило первопричиной выбора?

Дипломатический ли расчёт, тайные семейные огорчения, воспалённое воображение? Или нередкое у таких загадочных натур – хаотическое смешение самых противоречивых чувств? Или ещё неосознанное зарождение хрупкой любви к Создателю?

Быть может, в своем земном мученичестве Вероника, как и все те люди, возлюбила последнее торжество, ещё оставшееся ей в этой жизни, или воспетую в своё время великим итальянским поэтом Петраркой, возвышенную и не понятую поколениями, чистую и непорочную любовь?..

Впрочем, у каждого своя звезда. И теряясь в догадках, и от этого ещё больше заводясь, приходя в недоумение, мы всякий раз пытаемся проникнуть в их сердца, помыслы, в их души, примеряя на себя их «рубаху», которая уже загодя нам не по росту, не по плечу. И чтобы найти ответ, надо прежде стать равным всем тем, уже ставшим святыми, этой милой и хрупкой, на первый взгляд, девушке, шагнувшей при жизни в вечность...

Ещё во времена Людовика XIV, до него и после, само желание уйти послушником в монастырь, а тем более принять постриг почиталось и воспринималось прихожанами с благоговейным трепетом и глубоким уважением. И я тем более, ни в коем случае не хочу стать в позу и с обывательским пристрастием смаковать эту воистину необыкновенную судьбу.

Но покажите мне человека, решившего вдруг порвать пуповину и отойти от всего мирского, от терпкого вкуса любви, от всех тех радостей земных к той неизменной и истинной любви к Создателю, которая нас смиряет с собой и ведет по жизни, – и я поклонюсь ему низко...

Так немислимо далеко разносит вечный странник и свободолубец ветер такой безумно завораживающий, мелодичный и бархатный звон, доносящийся с колокольни неблизкого женского монастыря. И вслушиваясь в это магическое эхо, понимаешь, что в паузах между боем желающие могут и сегодня иметь счастливейшую возможность внимать это великое таинство, эту святую и благодатную молитву, навеваемую тихим дуновением свежего ветра. Но услышать это чудо дано лишь блаженным и избранным, и то в особые и торжественные дни, в зимнюю пору и на заутрене.

Эти чистые, целомудренные и восторженные слова, окропленные слезами любви молящихся монахинь, проникая в самое сердце, приносят восторг и наполняют его ощущением близкой радости, непонятной пока еще для осознания и возвышающей душу: «Ведь это звоним и возвещаем миру мы – скромные сестры Христовы – о щедрой любви Творца и Господа Нашего Всевышнего...»

ОГЛАВЛЕНИЕ

СТИХИ

1.	Пролог.....	171
2.	Слово.....	172
3.	Я пишу о любви.....	173
4.	Сеятели добра.....	174
5.	Даная.....	174
6.	Прощание.....	175
7.	Холст моей жизни.....	176
8.	Неземная.....	176
9.	Очень.....	176
10.	Есть в голосе твоём.....	176
11.	Фея	177
12.	Посредники чувств.....	177
13.	Отпусти мне грехи.....	178
14.	Я люблю.....	179
15.	Неповторимой будь.....	179

ПОВЕСТЬ

16.	Выбор.....	180
-----	------------	-----